PROMIN

ПРОМІНЬ

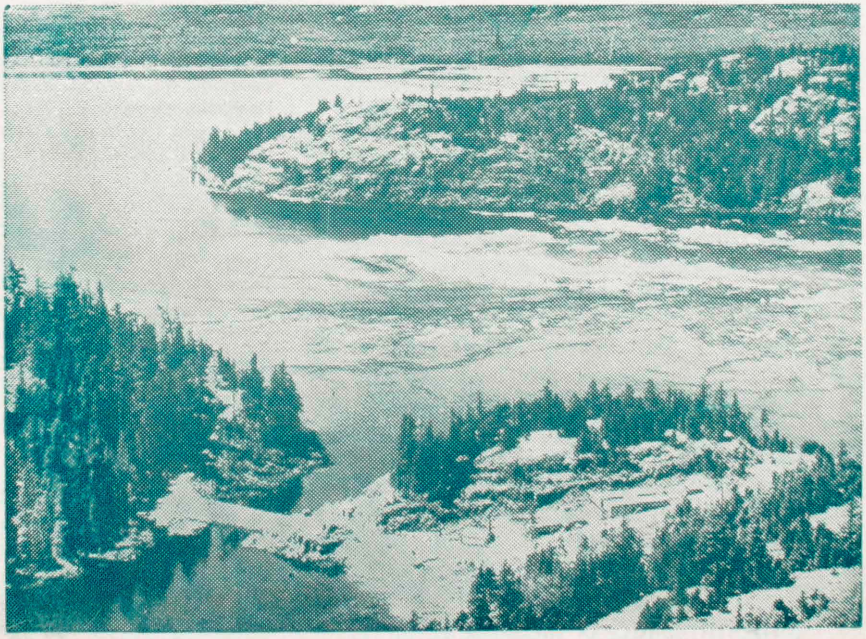

ГРУДЕНЬ
Ч. 12
1978

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XIX. ГРУДЕНЬ 1978 Ч. 12

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 12 DECEMBER, 1978 VOL. XIX

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Галя Мазуренко — Початок історії	1
— Засумуй трембіто...	1
— Наш журнал і ми	2
Л. Павлович — Слово рідне, мово рідна	3
— О. Керч і В. Куліш у Вінніпезі	4
А. Масло — Про Різдвяну несподіванку	5
М. Губка — Високе досягнення В. і А. Пилипчук	7
М. Савка — Роксоляна	8
Б. Андрейчин — Народні промисли Волині	10
L. Paush-Kasianchuk — Soyuz and Young Women	12
E. Ostapchuk — Our Youth Today...	15
— Такого явища, як бути канадцем у більшій чи меншій мірі немає	16
Музейні вісті	18
Для дітей	20
Ухвали Пров. З'їзду Союзу в Манітобі	21
А. Міненко — Весілля О. і М. Тарасюк	22
Ю. Стойко — Ж. Рада вшанувала українок	23
Квіти незабутнім	24
Громадська і родинна хроніка	25
Українська вишивка	29
С. Кульба — Довкола дому	30
Зміст XIX річника	31

НА ОБКЛАДИНЦІ: Чудова Канада — Рипел Рок, напроти побережжя Брит. Колюмбії. Ця підводна гора, Сімур Нерровс, знаходиться у віддалі 10 миль на північ від Кемпбел Рівер.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainian Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50
Canada's Cultural Heritage, O. Woycenko	0.50
Souvenir — Key rings	1.00
Ukrainian Embroidery Designs and Stitches	7.00

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРОМІНЬ

VOL. XIX ГРУДЕНЬ, 1978 ЧИСЛО 12

Засумуй трембіто...

„Голод в Україні в роках 1932-33 це безприкладне в історії людства народовбивство, яке було пляново зорганізоване совєтською владою Кремля" — такі і подібні їм голоси пролунали цього року з церковних амвон, на широких громадських зібраннях українських організацій та спеціяльно організованих у вільному світі імпрезах.

Відмічення 45-річчя штучного голоду в Україні, в якім упродовж неповних два роки померло мученичою голодовою смертю звиж сім мільйонів нашого народу, це наше „Засумуй трембіто по цілому світу". Поруч вшанування пам'яти, страждань, горя, розпуки, сліз і смерти погиблих, дата 1932-33 рік ніколи не сміє стертися з нашої пам'яти. Це дата, яку повинен також мати на увазі західний вільний світ.

Це дата страшного злочину системи Маркса-Леніна. Злочин — плянове убивство людини в культурному світі позбавляє злочинця морального права бути між людьми, позбавляє права на свободу. Злочинця — убивця відокремлюють від інших людей. Він поносить тяжку кару за свій вчинок, можливо досмертну в'язницю. А що ж тоді говорити про убивців мільйонів невинних жертв? Чи система даної країни, чи її провідники увільнені від відповідальности за свої злочини? І цього злочину світ ще досі не засудив. „Ціль оправдує засоби" — це кредо цілого совєтського уряду і сьогодні. Злочинні дії продовжуються хоч і в іншій формі.

Впродовж шестидесяти років окупована комуно-московською владою Україна зазнавала великої руїни під оглядом культурним і матеріяльним; згадати хоч би спалення великої бібліотеки-архіву у Києві, в якій згоріла велика кількість державних документів та неповторних наукових праць та іншої літератури. Варварського знищення і руїни зазнали українські, особливо історичні, церкви-пам'ятники, одні з них розібрані, розкинені до основ, інші перетворено на музеї або клюби. Дорогі мистецькі ікони, золоті чаші, як релігійні святощі опинились на чорних ринках торгівців.

Туристичні поїздки в Україну стали об'єктом тайної поліції КҐБ здобувати собі кар'єру вислужництвом, знущаючись над туристами, чого немає в жодній країні світу.

Скільки то злочинних прикладів сьогоднішньої системи СССР можна тут навести, скільки їх діється сьогодні, коли ціла країна кишить тайними поліцаями.

Совєтський уряд шукає в широкому світі прихильної публичної опінії, особливо серед українців. Тому друкує і видає на різних мовах мільйоновий тираж „Вісти з України". А скільки там убогого хизування, самовихвалювання, критичних завваг до західнього світу, одначе ніде ніколи не згадано мільйонів жертв штучного голоду в Україні в роках 1932-33.

Галя Мазуренко

ПОЧАТОК ІСТОРІЇ

Душа прокинеться від пісні і леґенди.
Від м'яти запаху і щебреця коло криниць.
Від п'ятачку зі срібла, що на Різдво
Заліплено в вареник,
І від тополі, що росте до неба,
Як на Зелені Свята подивитись горілиць...

Душа прокинеться від посвисту нагайки:
Це козаки донські! Арешт дядьків і лайка!
Розбудить душу „Лист до Оксани", —
Лист Драй Хмари
До доні, що в час обшуків
У Київі ховалась під матрац?
Та дівчинка врятована, у Празі
Нам сонату грала
У Русових і грою генія всіх радувала нас!

Так, є слова, „Що в глибині бездонній
Пролежали глухі віки"... роки
Зібрали в пам'яти попалені, останні
Папери й стиск батьківської руки,
Щоб відали нащадки України, й ти, дитино!

Трагічний шлях дідів, їх стійкість
в час лихий
На початку історії...
Бо не глухі, як стіни
До Слова рідного унуки втікачів.
В них дух живий загнаної культури
Переросте на чужині, як вдома
Травлю, і ворожі мури...

Наш журнал і ми

Дозволимо собі час від часу заговорити про себе, себто про журнал „Промінь", який завжди йде назустріч іншим, — мав би дещо сказати про себе. Журнал також має свої проблеми — свої радощі і свої турботи, на які ніколи не жаліється, ні на кого не нарікає, але який завжди готовий служити суспільно-громадським, виховним, мистецьким та іншим потребам.

Наступним числом, що появиться в м. січні 1979 року, журнал „Промінь" започаткує 20-тий рік своєї служби. Кожний прожитий рік журнала приносив якийсь дорібок, здобував якесь добро, звичайно не те, що його можна занести і вкласти до банку, добро, яке мало б лишатися в серці його читача. Такого роду здобутки були його найбільшими радощами, які кріпили силу його працівників і наказували пробивати собі дорогу у широкий світ.

В часі появи першого числа „Променя" в січні 1960 року членство Союзу Українок Канади прийняло і повітало його з великим ентузіязмом, з почуттям гордости за свою самостійну незалежну пресу. Він став трибуною організації, даючи місце загально українським потребам.

Журнал „Промінь" відкрив на своїх сторінках тепло рідного світу, убирав його в красу рідної, дуже часто, небуденної мови і дав це все свому читачеві. Як трибуна Союзу Українок Канади, журнал розгортав на своїх сторінках ідеологічні тези організації, цього нашого спільного громадського огнища, яке зберігає нас у своєрідній культурі. Журнал служив суспільно-громадським потребам у міру своїх можливостей. Всі ці роки він був порадником, учителем, зв'язковим. Його завданням було пам'ятати про всіх, бачити потреби свого суспільства і йти йому назустріч.

Чи журнал „Промінь" сьогодні є тим самим для читача, коли появилось його перше число? Хоч від появи 1-го числа, скількість його читачів зросла втроє, а все таки місце на нових читачів передплатників є ще багато... Знаємо, що є такі організації, які примусово заставили своє членство передплачувати свою пресу. Ми цього не робимо. Найцінніша добра воля і честь членки бути передплатницею свого журнала. Журнал тужить за тими читачками, які досі не мали нагоди з ним познайомитися...

Ділимось з українським громадянством сумною вісткою, що в понеділок 13 листопада 1978 року в Едмонтоні, несподівано відійшла у вічність

бп. п. Стефанія Пауш,

широко відома і заслужена громадянка, бувша голова Союзу Українок Канади, в цей час кореспонденційна секретарка в центральній управі Союзу Українок Канади.

Вічна їй пам'ять!

— — —

Синові Борисові і дочці Ліді Касіянчук та їх родинам складаємо щирі співчуття.

Централя Союзу Українок Канади

Можливість журналові продовжувати свою працю треба завдячувати у великій мірі відділам Союзу Українок, членству, а зокрема референткам журнала при відділах. В часі інфляції, коли деякі канадські журнали не могли вдержатись при житті через великі кошти друку, паперу, то „Промінь" завдяки членству, яке завжди піддержує його своїми фінансами має можливість видавати число за числом.

Проблеми? Так. Журнал їх має так, як і кожна громадська справа. Завданням журнала є не тільки подавати готові погляди, виточувати дорогу діяльности організації, але також виховувати працівників пера серед молодших. Журнал тужить за вільними дописувачами, за новими силами для виміни думок, для обговорення певних проблем, за новими журналістичними силами.

Наш український світ такий багатий своєю культурною спадщиною, тут „молоде перо" має найкращу нагоду проявити себе, збудити в собі дрібку амбіції і стати в ряди орачів рідної громадської ниви.

Н.К.

Л. Павлович

СЛОВО РІДНЕ, МОВО РІДНА...

З перспективи порівняльно ще не так давноминулого, завважуємо поступовий занепад живучости української мови серед нашої молоді в діяспорі. Здається, що ще не так давно рідне українське слово лунало серед нашої молоді, а зокрема серед тієї, яка була згуртована в наших молодечих організаціях. Приємно було прислухуватись, коли наша молодь, вже вихована поза межами України, бездоганно послуговувалась своєю рідною мовою.

За останніх 15 років багато змінилося, а почавши від кінця 60-их років процес занепаду живучости української мови серед нашої молоді набрав жорстокого темпа, змушуючи горстку наших патріотів, які залишились ясним промінням серед байдужого моря, застановитись та вдарити в дзвін тривоги. Десятки статтей у наших часописах, журналах та численні дискусійні панелі були присвячені на те, щоб в якийсь спосіб зупинити цей процес та бодай частинно відстояти те, що нам найдорожче, нашу українську мову, яка завжди була, є і повсякчас залишається головним носієм наших національних традицій і духової спадщини. Однак, мимо моря слів і сліз, вилитих на сторінках нашої преси, стан не покращав, а навпаки, поступово погіршується. В чому причина і як цьому зарадити?

На це питання не легко дати вичерпну відповідь, вона залежна від чинників, яких не завжди легко проаналізувати, а ще важче з точністю устійнити, котрий із них є найбільш відповідальним. Серед ряду чинників, які мають рішальний вплив на збереження рідної мови, найперше і найважливіше місце займає рідний дім, а відтак ряд інших чинників, які віддзеркалюють питомі місцеві умовини середовища, серед якого приходиться нам жити. Без сумніву, і тут є незаперечні докази, що найважливішим і дуже часто рішальним чинником в збереженні рідної мови є рідний дім, де дитина навчається своєї рідної мови, а плекання і збереження рідної мови в дитинстві це забороло супроти процесу денаціоналізації і забезпечення її як повновартісного члена української спільноти. Думаю, що кожний погодиться з тим, що там, де дитина учиться рідної мови від своїх батьків, вона опанує її краще і скоріше, а процес відчуження приходить багато скоріше в міру того, коли знання і важливість цієї мови меншає. Умови і стан, в яких знаходиться сьогодні українська мова тут на наших поселеннях, зобов'язує перед усім батьків взяти на себе найбільший тягар відповідальности за її долю та збереження національної ідентичности своїх дітей.

Однак, рідний дім потребує допоміжних чинників, які рівнож наголошували б важливість і корисність знання своєї рідної мови. Одним із цих допоміжних чинників є наші молодечі організації, в яких згуртований поважний відсоток нашої молоді. Більшість наших молодечих організацій мають за свою мету вдержання ідеї самостійности України та втілення національних традицій і духової спадщини українського народу в душу нашої молоді. Однак, щоб успішно закріпити ці ідеї в нашій молоді, знання рідної мови є необхідним, бо тільки через знання рідної мови можна защепити в молодій душі дитини тисячолітні скарби української культури і пов'язати її на ціле життя з українством. Тому наші молодечі організації поруч з батьківським домом, мусять відверто і непохитно стати в обороні української мови, навіть тоді, коли це означало б обмеженість членства. На підставі численних спостережень усіх тих, кому на серці лежить доля і тяглість українства в діяспорі, процес завмирання рідної мови, а в міру з цим і відчуження нашої молоді від українства, а в деяких випадках навіть вияви ненависти до цього українства, жорстоко проявляється серед нашої молоді та повсякчас набирає більших пропорцій. Вистачає побувати на літніх таборах, або заглянути до домівок наших молодечих організацій, щоб завважити не тільки відсутність української мови та обмаль кваліфікованих виховників, які настільки володіли б своєю рідною мовою, щоб достатньо вив'язуватись зі своїх завдань, а навіть байдуже ставлення місцевого проводу до „питань мови".

Справа виховання нашої молоді надто важлива, зокрема в сучасну пору, в якій знаходиться український народ, щоб нею нехтувати і відкладати на завтрішній день. Тому проводи наших молодечих організацій мусять серйозно і безкомпромісово започаткувати рішучу акцію в обороні української мови, і не лише шляхом закликів, пропагування і наголошування, але рішучою дією, спрямованою на покращання існуючого стану. Збереження української мови в наших молодечих організаціях мусить стати пра-

пором їхніх зусиль, бо тільки шляхом збереження української мови, вони зможуть допомогти батькам закріпити в душі дитини ті ідеї, які дали почин цим організаціям, а собі запевнити світле майбутнє.

Другим і чи не найважливішим допоміжним чинником рідного дому є наші церкви. Церква завжди відігравала і повсякчас відіграє одну з найважливіших функцій в збереженні тисячолітніх надбань українського народу. Церква була, є і залишиться тією найважливішою інституцією в житті людини і народів, особливо в житті українського народу, де вона була необхідною в кристалізації і визріванні ідентичности української нації. Почуття окремішности української нації до великої міри задержалося власне завдяки нашим Церквам. Тому наші Церкви в діяспорі мусять залишитися тим носієм наших національних надбань і заборолом проти денаціоналізації. Щоб успішно закріпити своє світле минуле та запевнити свою духову і фізичну тяглість і пов'язаність з українським народом, наші Церкви тут на місцях наших поселень, мусять за всяку ціну взяти на себе більшу відповідальність за долю нашої спільноти. В співпраці з батьківським домом, молодечими організаціями та іншими установами, вони повинні присвятити більше уваги вихованню нашої молоді не тільки в християнському, але також українському дусі. Защіплюючи християнську мораль та духову спадщину українського народу в душах нашої молоді, наші Церкви запевнять собі не тільки свою тяглість, але рівнож допоможуть братам в Україні в їхній нерівній боротьбі за волю і незалежність.

(„Свобода")

О. Керч і В. Куліш гістьми українців у Вінніпезі

Письменниця Оксана Керч і її чоловік, письменник Володимиру Куліш, у першому тижні листопада ц.р. були гістьми українців у Вінніпезі.

Вони були почесними гістьми на жалобних поминках жертв штучно спричиненого владою СССР голоду в Україні (в 1931-1933 роках), що відбулися 1 листопада заходами Вінніпезького Відділу КУК у приміщенні Інституту Просвіти. Там, як було сказано в повідомленнях, мали пом'янути М. Хвильового в 45-ліття його смерти.

О. Керч і В. Куліш також були почесними гістьми на літературному вечорі (в залі собору св. Покрови, з листопада), присвяченому Миколі Кулішеві. Головну доповідь на тему життя й творчости Миколи Куліша там прочитав письменник Олекса Гай-Головко.

Літературні вечорі Оксани Керч і В. Куліша відбулися в різних осередках у Вінніпезі: у Пласті-Сеньйораті й Клюбі Книголюбів, в організації Альфа й Омега, в Клюбі Професіоналісток, в Лізі Визволення України і в Організації Українок Канади.

Пан Володимир Куліш, якого батько Микола Куліш, відомий драматург належить до плеяди поетів „обірваних струн", або так званого, „розстріляного відродження". Пані Оксана Керч — літературне псевдо, Ярослава Куліш, яка має за собою певний літературний дорібок.

Пан В. Куліш народжений в центральній Україні. Дитинство і ранньо-юнацькі роки проходили в Харкові, в середовищі літературної еліти включно з родинним домом, під опікою батька письменника і друзів дому Кулішів. Пан Володимир Куліш як свідок цієї пам'ятної доби, яких не маємо сьогодні багато, зберіг у своїм серці ту Україну, в яку вірили його батьки.

Письменниця Оксана Керч походить з західних земель України. Львів, як столиця західньої України, як осередок найбільшого національного і мистецького руху. Можна припускати, що в романі „Альбатроси" є дещо автобіографічного письменниці. Тут також формувався світогляд нашої письменниці західньої України серед мистців, поетів, художників.

І так в особах п-ва Кулішів ми маємо соборну Україну, які поруч тисячів повоєнної імігрції примушені були залишити рідні землі та по роках поневірянь прибули до З'єдинених Стейтів Америки. Вони, відорвавшись від своїх занять, посвятили свій час й як свідки подій лютої доби України, приїхали, щоб поділитись з нами поодинокими епізодами з життя нашого народу в Україні, з життя поодиноких корифеїв української музи.

Під час свого побуту у Вінніпезі п-во Володимир і Ярослава Куліші склали візити українським установам, а в тім числі відвідали редакцію „Промінь".

Анна Масло

ПОДЯКА ЗА РІЗДВЯНУ НЕСПОДІВАНКУ

ВСТУП

Кілька слів про авторку. Цей нарис написала студентка Анна Масло і назвала його „Подякою за Різдвяну несподіванку". Лишаємо цей заголовок авторці, а зміст читачеві.

Панна Масло народилась у Вінніпезі в родині п-ва Емілії і Миколи Масло, які прибули до Канади по другій світовій війні і замешкали у Вінніпезі. Тут наша Ганнуся виростала, тут закінчила Гай скул, а другий рік університету в Едмонтоні.

Коли ще жила вдома з родичами ходила до української школи 10 років. Вона і пластунка. Була й виховницею в Пласті. У неї замилування до ручних робіт народнього мистецтва, особливо писання писанок.

Ми познайомились в Едмонтоні на річнім учительськім з'їзді. Я була мило вражена її виступом, як учительки рідної школи. Говорила про методи навчання в українській школі, а також з'ясовувала проблему учителя й учня. Чистота української мови, багатий засіб слів, щирість думки. А що на вигляд Анна ніжної будови, з напів дитячим виразом обличчя її зрілі думки і погляд на певні проблеми викликали пошану і подив цілої залі.

Рік пізніше ми знову стрінулись в Едмонтоні. Вона там навчає в рідній школі. Розмова наша була про її розповідь, то є згаданий нарис, який вона по Різдві вислала до журнала, а я відклала його на відповідну пору — перед Різдвом.

Панна Масло захоплена різдвяними звичаями, особливо колядами. З сердечним теплом згадує родинний дім, в якім зміщувалась ціла Україна. За коляди, за їх багатства вона вдячна своєму дідуневі Григоріеві Масло, а бабуня Раїса Супрун, та закохана в літературу і завжди заохочувала її читати цікаві книжки. Перед Різдвом ціла родина засідала до колядок і Святі Вечері згадує як чарівну казку.

Цих кілька скромних рядків про авторку розповіді про її переживання вже як самостійної українки, яка винесла з дому і з молодіжної організації стійкий погляд на життя і своє майбутнє.

Н.К.

— — —

Із мойого дитинства я маю багато цікавих спогадів, мабуть тому, що лише недавно ті цікаві події переживала, а може пам'ятаю їх, бо вони мені рідні та близькі.

Кожна дитина нетерпеливо очікує і радісно святкує Різдвяні свята. Концерт в честь Св. Миколая з деклямаціями, співами, ангелами і Св. Миколаєм, який роздає чемним дітям дарунки, приносять щастя старим і молодим і розпочинає Різдвяний та Новорічний сезон — особливо українській дитині. Потім чарує Святий Вечір і Різдво Христове разом з нашою рідною традиційною колядою.

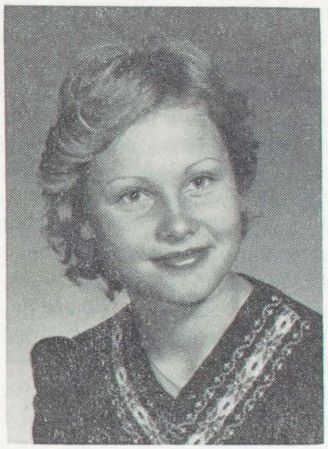

Анна Масло

Я певна, що я довгі літа буду згадувати як я ходила колядувати. Моя мама мене убирала на коляду ніби то я їхала у темні північні сніги. Кожна мама закутувала нас дітей так, що ми ставали два рази більші. Ніхто не міг нас впізнати, бо тільки очі було видно і ми ледве могли рухатись. Нарешті ми догадались, що в авті можна було майже все лишнє познімати, а потім і погубити, хіба що власний тато керував автом. Через те ніхто дуже то не хотів з своїм татом їздити. Напевно мамі здавалось, що колядуючи можна було змерзнути, але про зимні пальці на руках і ногах ніхто з нас дітей навіть і не думав. Веселий сміх, вибрики в снігу та в авті загрівали маленькі душі і в нас в очах горіли ясні вогники.

Навіть коли я ходила колядувати з Новацьким вертепом і мусіла напам'ять заучувати ролю та вбиратися в пишні строї в мене залишились приємні спомини. Я все любила їздити колядувати. Та хто цього не любить? Хіба може ті батьки, які возили нас крикунів від хати до хати, сиділи, мерзнули, чекали на нас, а потім шукали як виїхати з Ґарден Сіті. Сподіваюсь, що вони та інші родичі далі возять колядників, бо коляда не тільки приносила нам дітям і юнакам радість, але привозила рідний український привіт до багатьох домів і сердець і річною колядою ми не лише збирали гроші на громад-

ську працю а зберігали і плекали старий рідний український звичай.

Тому, що я люблю їздити колядувати я Різдва без коляди і колядників не можу собі уявити. Коли я розповідаю про Різдвяні свята і рідні звичаї та традиції я не можу пропустити нагоди згадати про коляду. Минулого року я розказала своїй клясі в Рідній українській школі при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні про Різдвяні звичаї і про коляду. Хоч мої учні вже мають між 10 а 12 років ніхто із них ще в житті не ходив колядувати. Мені це виглядало дивним і було сумно, але через брак часу зорганізувати і навчити колядок з віншуванням та через мій виїзд до Вінніпеґу на свята я не мала нагоди сповнити дитячих мрій і прохань — взяти їх колядувати.

Цього року я знов вчу цих самих дітей і від самого початку шкільного року вони нагадували про Різдв'яну коляду. Ми в клясі приготовили традиційну коляду і через брак кращої нагоди, включили в сценку на концерті Св. Миколая цю коляду — на залі і на сцені із господарем і господинею. Михайло Прокопів згодився грати ролю пана господаря, а я мала приємність на концерті бути його господинею. Діти ввійшли на залю ніби йдучи знадвору до нашого дому — щоб нам під образами заколядувати. Зайшовши в хату вони привітались і попросили:

„По цьому дому, по веселому,
Чи дозволите колядувати.
Колядувати, дім звеселяти,
Дім звеселяти, дітей збудити,
Христа славити!

Всі разом із дзвонарем і міхоношею вони заспівали дві колядки і віншували. Жалую, що не було звізди, щоб діти могли ще і Різдвяну, сьомикутну звізду нести. Після концерту батьки, гості і знайомі разом із дітьми зійшлися в клясі і всі були дуже задоволені. Одні батьки оповідали, що вони також пригадали майже забуті слова колядок, а бабуні питались про поведінку своїх внуків та хвалили їхні успіхи. І знов всі попрощавшись роз'їхались на Різдвяні вакації — всі до своїх на свята.

По Різдвяній та Новорічній відпустці я вернулась до школи 21-ого січня, ц.р. Певно що святочний сезон недавно закінчився, але з огляду, що це була наша перша спільна лекція, це стала наша одинока нагода сповнити Різдвяну мрію нашої кляси. Нас запросила — цілу клясу — знайома пані Фівонія Пелех додому на коляду. Минулого року пані Пелех, яка між іншим є провінційна культурно-освітна референтка СУК, вибрала цю саму клясу на культурний обмін з Гіндуськими дітьми, і від тоді здалека пильнує нашу працю і успіхи.

З нас ніхто ніколи не забуде, цю Різдвяну коляду у домі пані Пелех. Діти зайшли до хати і попросили: „Пані господиню — Благословіть Христа славити!" Коли пані Пелех згодилася діти почали колядувати — „Бог Предвічний", а потім віншували, так як вміли (разом із помилками) — „За цим віншуємо вам, чесний та величний наш пане господарю, усім добром, усім щастям, що собі у Господа Бога жадаєте та думкою думаєте, щоб так воно і сталося! Поможи вам, Боже, ці свята мирно опровадити та других у радості й веселості щасливо діждати, а нам, колядникам, ласкаві будьте не за зле мати, що у ваш чесний та величний двір повернули. Поверни до вас Господи Боже, ласкою своєю небесною на цілий рік і вік Цим вам віншуємо. А самі усім чесним низько кланяємось". Тут всі діти низько поклонились пані Господині та її дочці панні д-р Йоанні Пелех і закінчили словами: „Здорові будьте, в щасті оставайтесь. Христос Раждається!" По цім віншуванні діти заспівали колядку „Во Вифлеємі".

Тоді із теплою сердечністю пані Пелех подякувала дітям за коляду і панна д-р Пелех подарувала кожній дитині срібний доляр. Діти були дуже заскочені такою гарною несподіванкою.

Відтак пані Пелех запросила всіх підійти до столу і перевела молитву над стравою. В своїй молитві вона щиро подякувала Господеві, що дозволив колядникам завітати до її дому та просила, щоб Господь поміг дітям в науці і в пізнанні свого рідного, закріплюючи любов до української культури, звичаїв та мови.

На обід пані Пелех приготовила дітям українські страви — вареники, голубці, начинку, ковбасу, шинку, всяку ярину і приправи і в дітей аж очі засвітились, коли побачили пишну трапезу. Пані Пелех теж угощала дітей пампушками і другим печивом.

По обіді вона розпитувала дітей про науку в Рідній школі і радила їм читати багато українських книжок. Вікторія Івасюк та Василько Семин повіншували пані Пелех Різдвяними віншуваннями, яких навчилися в українській школі. Коли діти подякували, попрощались та виходили з хати, пані Пелех і д-р Йоанна подарували кожній дитині при дверях малий колач, який діти понесли додому показати родичам. Не було ані одного засмученого або незадоволеного

обличчя — всі були дуже вдячні і щасливі.

До мене постійно телефонують задоволені, вдячні батьки передати подяку, що діти мали таку чудову нагоду колядувати свої рідні святочні колядки в українській хаті. Вся подяка та похвала належить пані Фівонії Пелех, яка разом із донею д-р Пелех так нас щедро приняла. загріваючи наші душі і серця. Вона зацікавилась, постаралась і напрацювалась, щоб діти гарно і довго згадували свою Різдвяну колядку. Подяка теж належиться пані Євчук, яка всіх дітей завезла до хати і відвезла назад до школи, як і теж пані Василині Бойко, яка загостила разом з нами.

Такі цікаві пригоди закріплюють в дитячих серцях любов а в молодих душах гордість, що вони українці. Ці учні вже не є малесенькі діточки, які сліпо все приймають але діти, переважно англомовні (деякі із мішаних подруж), які починають самостійно думати і оцінювати елементи їх середовища і життя. Ми повинні розуміти це і старатися давати їм нагоди пережити всі ті традиції і звичаї, про які ми навчаємо бо тільки тим способом запалимо в їх душах гарячу любов до далекого рідного.

За таку нагоду і цінне пережиття я від своїх учнів, їх батьків та від себе бажаю щиросердечно подякувати дорогій нам пані Фівонії Пелех. Ми всі будемо старатись працювати так, щоб пані Пелех, наших батьків і всю рідну громаду не розчарувати і „покажем, що ми браття козацького роду".

Високе досягнення Володимира і Анни Пилипчук Ст. Катеринс, Онт.

Українське громадянство у Ст. Катеринс збагатилося двома професійними силами, а саме — Володимиром Андрієм і Анною Марією Пилипчук.

Володимир народився в Ст. Катеринс, Онт., його батько походить з Галичини, а мама Маргарита з Волині, приїхала в Канаду по другій світовій війні. Батько Михайло помер в 1952 р., коли хлопцеві було три роки.

В Ст. Катеринс розпочав свою науку, закінчив школу публічну, середню, ходив до Української Школи, прислуговував в вівтарі з часу, як тільки міг втримати свічку в руках, аж до часу, коли перейшов до 11 кляси. В 1973 р. закінчив Brock університет зі ступенем BA honors. І в тім же році переходить в університет в Лондон, Онт., де студіює Law (право). Закінчує право зі ступенем LLB. В 1978 р. був покликаний до лав адвокатів в Онтаріо. Тепер працює як адвокат в спілці з адвокатом I. King Q.C.

Дружина Володимира, Анна Марія Пилипчук, з роду Шульга, народилася у Віндзорі, батьки її Іван і Надія приїхали з України. Згодом вони переїздять до Лондону, Онт. В Лондоні розпочинає свою науку, закінчила школу публічну, середню, ходила до Української Школи, якийсь час провадить Недільну Школу. В 1973 р. в Лондоні закінчує Conservatory of Music і дістає ступень A Mus., має учительську грамоту і вчить студентів гри на піяні. В 1976 р. їде до Франції в Страсбург, поглибити знання з французької мови. Потім їде в Торонто на студії в університет, який в 1977 р. закінчує і дістає ступень BA. В 1978 р. в Лондоні закінчує колегію Education і дістає ступень BEd. Тепер учителює. Вони обоє говорять, пишуть і читають по-українському. Мають синка Андрія Івана. Дай Боже, щоб його виховали так, як батьки їх. Та щоб якнайбільше нашої молоді здобувало вищу освіту і високі становища в праці.

Марина Губка
хресна мати Володимира

ДАР НА „ПРОМІНЬ" З РОДИННОГО СВЯТА

Родина і приятелі п-ва Павла і Марусі Глеків улаштували їм гостинне прийняття з нагоди ювілею — 25-ліття подружжя. Це родинне свято відбулось 5 серпня ц.р. в домі ювілят. П. Павло Глек відомий адвокат в Реджайні, його дружина Маруся, дочка заслужених на громадській ниві піонерів, п-ва Анни і Федора Скоробогачів у Саскатуні, які з нагоди ювілею дітей склали $25.00 на „Промінь".

— — —

З нагоди 40-ліття щасливого подружжя з Михайлом Свинарчуком, дякую Богові за його ласку і засилаю $40.00 на потреби нашого журнала „Промінь".

Ґеня Свинарчук, Реджайна

Любити треба не себе, а той ідеал, що вранці життя був наг зорею — **У. Кравченко.**

РОКСОЛЯНА

НАСТЯ З РОГАТИНА

Історія знає багатьох жінок — видатних полководців, художників, поетів та творців науки. Клеопатра, щоб не бачити трагедії своєї країни, свідомо загинула від зміїної отрути. Жанна Д'арк у важкий для французького народу час очолила визвольну боротьбу проти англійських загарбників. Поетеса Леся Українка на „сумнім перелозі" сіяла „барвисті квіти" і серед лиха „співала пісні", ставши, за словами І. Франка, чи не одиноким мужчиною на всю тогочасну Укаїну. Марія Склодовська-Кюрі прославилась як учений фізик і хімік...

Своєрідною постаттю доби Ренесансу була й наша Роксоляна. Справжнє її ім'я Настя Лісовська, родом вона з галицького містечка Рогатина (нині Івано-Франківська область). Жила в першій половині XVI століття.

Коли в 1051 році дочка українського князя Ярослава Мудрого Анна стала дружиною французького короля Генріха I — ніхто не дивувався. Ще донині в Реймському соборі зберігається Євангеліє, писане кирилицею і глаголицею, яке привезла з собою у Францію Анна Ярославна. На ньому французькі королі складали присягу вірності своєму народові.

Все це, повторюємо, було цілком природним.

Інакше з Роксоляною. Звичайна українська дівчина стає законною дружиною найвидатнішого турецького султана Сулеймана I. Супутницею володаря, який за свого панування (1520—1566 рр.) поневолив цілий ряд країн і народів Европи, Азії і Африки. За царювання Сулеймана Оттоманська Порта оволоділа майже цілим басейном Середземного моря, Балканським півостровом, країнами Близького і Середнього Сходу. Проти завоювань Сулеймана I не посмів виступити навіть могутній іспанський король Карл V.

Це був час, коли турки разом з підлеглими їм кримськими татарами нещадно і безкарно грабували величезну територію південно-східної Европи. Для західноукраїнського населення, яке знемагало під пануванням шляхетської Речі Посполитої, особливо важким був 1512 рік. В перших днях квітня кримські татари напали на Галичину. Українська земля від нижнього Дніпра аж по Карпати була в пожежах і крові. Тогочасний літописець бідкався: „Хто зможе описати словами вигляд цієї землі або оплакати її сльозами?" Польський дослідник Стрийковський подавав, що в тому нападі брало участь 25 тис. чоловік. Ворожа навала не обминула і Рогатина. Несподіваним наскоком татари захопили багато чоловіків, жінок, дівчат, а навіть підлітків і дітей.

Від Збруча аж до Кафи йшли пішки нещасні бранці галицької землі. Була серед них і дванадцятилітня дівчинка Настя Лісовська з Рогатина. Худорлява, з бліденьким обличчям та голубими заплаканими очима.

Це була майбутня Роксоляна, рабиня султанського гарему. Згодом — дружина Сулеймана I, некоронована володарка всієї Оттоманської імперії.

У Кафі бранців довго не тримали. На другий день після прибуття їх оглянув уртак[1], відібрав кращий „товар", а хворих і немічних наказав відправити в спеціяльні приміщення, де вони мали поправлятися і чекати на наступний транспорт.

Коли вибула Лісовська із Кафи, невідомо. Зустрічаємо її в Константинополі.

У СТАМБУЛІ НА РИНОЧКУ

У настановах мусульманської священної книги — корана сказано: хто має хоч одного раба-християнина, не може вважатися бідним. Це й стало на протязі всього середньовіччя ідеологічною базою грабіжницької політики мусульманських володарів та їх підданих. Ідея „священної війни за віру" переросла в основну засаду боротьби за придбання невільників. Ось та рушійна сила, яка штовхала татар та турків на поневолення християнських народів, зокрема слов'ян.

Коли б знайшовся дослідник, який зумів би відтворити статистику ясиру, захопленого татарами і турками під час нападів на Україну, він зробив би велику справу для історичної науки. Цифри, напевно, досягли б величезних розмірів. Це була та жахлива данина, яку платив український народ південно-східним сусідам понад чотири з половиною сторіччя.

Однак, що ж сталося з Настею Лісовською? Як потрапила вона у Стамбул і султанський гарем, ми не знаємо. Відомо лише, що купив її мусульманський уртак в Криму і продав у Стамбулі для султанського гарему на так званому

[1] Купець, торговельний агент.

„жіночому базарі". При продажі та купівлі Роксоляни була, мабуть, сама мати Сулеймана I. Вона відала гаремом свого сина і дбала про його комплетування. Тому важко повірити, щоб у таких важливих справах, як вибір рабині, довіряла своїм підвладним євнухам.

В 1556 році, вже на схилі свого життя, Роксоляна, щоб відзначити місце, на якому була продана і яке було свідком незлічених людських трагедій, наказала збудувати мечеть з куполом і мінаретом. Ця споруда збереглася й досі.

НАСТЯ СТАЄ РОКСОЛЯНОЮ

Насті Лісовській було 13—14 років, коли переступила поріг султанського гарему. Мати Сулеймана купила її з тою думкою, щоб молоду дівчинку, яка справляла гарне враження, виховати і підготовити на першу дружину для свого сина. До цього змушувала її ще й та обставина, що внуки, які народилися від рабині-черкески та Сулеймана, були хворі. Троє з них невдовзі померли, і залишився лише один Мустафа. Отже, валіде (мати султана) стала серйозно побоюватися за долю династії. Вибір був зроблений. Настя стала Роксоляною.

Звідки ж це ім'я? Відомо, що східні народи називали західноукраїнські землі „Роксоляні-єю", а їх мешканців — „роксолянами". Те, що Роксоляна була українкою і походила з „Червоної Русі", підтверджує ряд авторів та дослідників. Польський поет Самуель Твардовський, який у 1622 році їздив з посольством від польського короля Зигмунда III до султана Мустафи і в Константинополі застав ще свіжу традицію про султаншу Роксоляну, передав нам, що „походила з Рогатина". Інший польський письменник — Нємцевич — зазначає, що завдяки Роксоляні, починаючи з 20-х років XVI ст., Туреччина прихильно ставилась до Речі Посполитої і не вчиняла організованих нападів.

Визначний французький історик XIX ст. де Ламартін подав, що Роксоляна „була молодою руською бранкою".

Перше ніж Сулейман I звернув увагу на молоду бранку в своєму гаремі, Роксоляна під пильним наглядом валіде пройшла ретельне виховання. Вивчила турецьку та деякі європейські мови, ознайомилася з східними звичаями, засвоїла етикет султанського гарему. Крім цього, Роксоляна гарно співала, танцювала. Відзначалася граціозною ходою та клясичною будовою тіла, була обдарована вродженою делікатністю.

Щодо зовнішнього вигляду Роксоляни, думки істориків дещо розходяться. Одні вважають її красунею, що була не стільки гарна з обличчя, як мила. Згаданий французький історик де Ламартін твердив, що Роксоляна була чудової краси. Про вроду Роксоляни писали і турецькі хронікери. За їх словами мала вона овальне обличчя, м'ясисті чудові губи, ніс дещо кирпатий (що не відповідає портретам), смаглявий колір обличчя, великі очі з довгими віями, чорні брови і — що найважливіше — чарівливий усміх. А за її веселу вдачу була прозвана „Хуррем", що означає — весела.

Однак видатне місце в історії Туреччини Роксоляна здобула не лише жіночою красою та ніжністю, але й своїми духовними якостями, які значно перевищували здібності володаря Порти Сулеймана I.

РОКСОЛЯНА — ДРУЖИНА СУЛЕЙМАНА I

Задовго до панування Сулеймана в Туреччині був встановлений закон, який забороняв володарям одружуватися з представницями знатних родів країни. Цей закон забороняв також входити в подружні зв'язки з княжими родами інших країн. Таким вирішенням справи мусульманський законодавець хотів зробити свого володаря незалежним від сторонніх впливів на політичні події Оттоманської держави. За турецькими звичаями, шах мусів бути безстороннім та вільним володарем усіх своїх громадян.

Отут і секрет тої особистої кар'єри, яку могла досягти рабиня султанського гарему, коли знайшлися у неї відповідні духовні та фізичні дані. Така бранка могла стати шахинею та здобути особливе становище не лише в гаремі, але і в імперії.

Так було і з Настею Лісовською. Спершу їй відкрилися двері до султанського гарему. Щоб познайомити Сулеймана з Роксоляною, валіде влаштувала в гаремі пишний бенкет. Все було зроблене за східним звичаєм... Насамперед у танку закружляла Роксоляна. На бенкеті дівчина була у своїй стихії. Це був перший виступ і перший день в її молодому житті, коли могла показати свій талант.

У розпалі бенкету Сулейман підійшов до Роксоляни і запитав, як називають її в гаремі. У відповідь — низький турецький поклін з правою рукою на грудях і м'яка відповідь: Роксоляна. Знайомство відбулося.

Сулейман був зачарований молодою рабинею. Незабаром стала одаліскою-фавориткою[2]

---

[2] Рабині-улюбленці.

і поруч з „Черкескою" користувалася всіма правами султанської дружини.

Від Роксоляни і Сулеймана народилося троє синів і дві дочки. Діти були здорові і життєрадісні. Сулейман їх дуже любив і називав „утіхою своєї душі".

РОКСОЛЯНА — СУЛТАНША

Після народження дітей Роксоляна стала першою особою не лише в гаремі і султанському дворі, але й у всій могутній імперії. Користуючись частою відсутністю Сулеймана під час воєнних походів, вона втручається в адміністративні та політичні справи, вирішує економічні питання. Мала свою „політику" щодо „Черкески" та інших осіб султанського двору. До валіде ставилася з великою пошаною, не заходила в конфлікти і з „Черкескою".

З ініціативи Роксоляни у Стамбулі відкрилась кухня для голодних, була збудована школа для молоді та будинок для розумово відсталих. Простий народ Стамбула довго пам'ятав про султаншу з Роксоланії та переказував про неї леґенди.

Роксоляна померла в 1558 році і була похована поруч із Сулейманом I в мечеті „Сулейманіє" в Константинополі.

Михайло Савка

НАРОДНІ ПРОМИСЛИ ВОЛИНІ

Чи не найцікавішими в багатогранному мистецтві Волині є народні промисли. У виробах народних майстрів особливо чітко віддзеркалюються суть національного характеру, культура й побут краю. Ми пишаємось стародавніми й самобутніми художніми промислами — гончарством, виробами з гутного скла, різьбою по дереву, вишивкою, ткацтвом, лозоплетінням, шувароплетінням тощо.

В обласному краєзнавчому музеї м. Луцька та в етнографічних музеях Києва і Львова чарують нас витонченість форми, своєрідним лінійно-хвилястим орнаментом гончарні вироби волинських умільців минулих часів.

Гончарство на Волині має особливі традиції, гончарів тут називають горщарами. Зародилося ганчарне ремесло у селі Рокиті, що недалеко Старої Вижви, та в Кульчині, біля Луцька. І ось уже чотири століття з покоління в покоління передаються його секрети. А разом з ними й леґенди про перших невідомих майстрів-гончарів, про глину, з якої можна зробити чи не будь-яку річ на світі. Бо чиста вона, як кажуть місцеві жителі, наче той віск.

Та, звичайно, глина була б нічого не варта без чудодійних людських рук. Це вони вдихають у неї життя; надають тих принадливих форм, які створюють враження легкості й грайвої краси.

Сьогодні ж рокитнянці займаються гончарством здебільша за традицією. Петро Бондар, який працює комірником у місцевій артілі „Зоря", у вільний від роботи час сідає за гончарний круг, і хоч він один з наймолодших у селі майстрів, проте вироби, що виходять з-під його рук, відзначаються завершеністю — усі вони з чорної димленої глини, ніби з металю.

Яскравим самоцвітом серед українських вишивок виграють вишивки Волині, де глибоко продуманий геометричний рисунок і гармонія переважно чорних і червоних ниток відтворюють неповторний народний орнамент, дають естетичну насолоду. Особливо цікаві узори на Ковельщині, у Ратнівському й Старовижівському районах. Тут вони переважно геометричні, нерідко з рослинними мотивами. Найбільш до вподоби волинянкам рисунки червоних троянд, поєднані з чорними гілками. Ці узори жінки любовно вишивають на сорочках. Улюбленим мотивом в оздобленні рушників та скатертин є виноградна лоза. Поширені також геометричні узори, складені з ромбів і квадратів. Композиція будується на чіткій симетрії та ритмічному повторенні однакових мотивів, що утворюють довгий ряд у вигляді фриза. Чергування червоних, чорних, а деколи й синіх кольорів надають вишивці пишного вигляду.

Вишивка на Волині різноманітна не тільки рисунком, але й технікою виконання. Найбільш поширене тут „заволікання", або, як кажуть місцеві жителі, — „занизування". Переважну більшість рушників і зараз вишивають занизуванням, що є давньою традицією. Хрестиком вишивають переважно рослинний орнамент. Поширена також мережка. Візерунки відтворюють з пам'яті, кращі зразки їх передавались з покоління в покоління і тепер зустрічаються в безлічі варіянтів. У цьому вбачамо чи не найхарактернішу рису українських майстрів — нехіть до шаблону й повторення. Ми не можемо вказати на дві однакові скатертини, вишивані сорочки й рушники.

Вишивані декоративні рушники, скатертини, серветки з давніх давен увійшли в побут во-

линян. Рушниками й зараз прикрашають інтер'єр житла, вони є необхідним атрибутом весільного обряду. Любов до вишивки, до народних традицій завжди була притаманна і нашій землячці Лесі Українці. Як згадують її сучасники, Леся в Колодяжному ходила в українському вбранні, в її кімнаті стіл був накритий вишиваною скатертиною. У сім'ї Косачів особливо любили рушники. Люблять і поважають народні традиції на Волині й зараз. Хлібом-сіллю на вишиваному рушнику ми зустрічаємо шановних гостей.

На багатих лісами землях Волині населення віддавна займалося обробкою дерева. З нього зводили будинки, виготовляли предмети домашнього й господарського призначення, нерідко прикрашали їх різьбою. Як вказують дослідники, ремесло різьби прийшло на Волинь під час феодальної роздрібленості й татарських навал, у XIII—XV століттях, коли центри художніх ремесел перемістилися із східних земель України на західні. Галицько-Волинський літопис свідчив, що „идяху день во день уноты и мастера всяции бежаху изь Татарь, седельницы, и лучницы, и тульницы, и кузнецы железу и меди, и серебру, и бе жизнь и наполнышася дворы окресть града, поле и села". Історія не зберегла нам імен вишивальниць, ткачів, гончарів минулих століть, зате знаємо, що славетним різьбярем того часу був „хитрець Авдій, иже украсы церковь резьбой в городе Холме" (1260 рік).

До нашого часу зберігся іконостас Богородчанської церкви та престол із Загоровського монастиря, тонка різьба яких доповнюється живописними шедеврами Йова Кондзелевича — основоположника мистецької школи XVII століття не тільки в Галичині, а й на Волині.

Тоді ж різьбярство переходить межі народного промислу, воно виступає як ремесло. Треба зазначити, що волинським майстрам різьби завжди були близькі тенденції, стилі свого часу. Вже згадані роботи виконані в стилі барокко; у стилі рококо створена оригінальна композиція врат церкви в с. Боблів (поблизу Ковеля). Прекрасним взірцем різьби стилю ампір, що прийшов у кінці XVIII ст. на зміну рококо, є композиція царських врат с. Шумська. Тут чітко виявлений рисунок вази, з якої виростають галузки листового орнаменту. Подібні рослинні орнаменти, виконані різьбою, зустрічаємо в оздобленні наличників (підвіконників) та сволоків у сільських хатах. Так у двох хатах в м. Берестечку ще й зараз можна побачити на сволоці геометричний орнамент у вигляді розеток. Адже

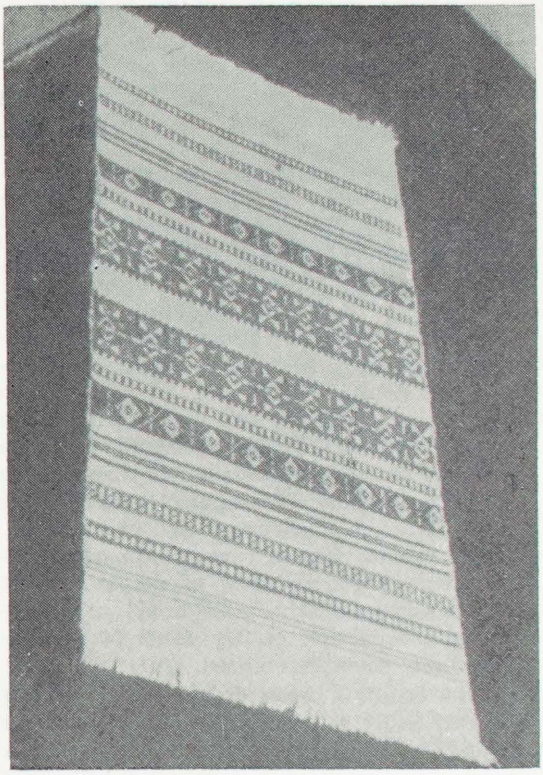

різьба по дереву прикрашала не тільки культові споруди. Волинянин прикрашав плоскою різьбою ткацькі верстати, полиці для посуду, скрині, лавки-„лежаки". Оздоблював також вози, сани, ярма та інші вироби. Майстри об'ємної різьби створили чудові зразки дерев'яного посуду, ложок, виделок, гребінців для збирання ягід тощо.

Помітне місце серед народних промислів належить також лозоплетенню і шувароплетенню, вироби яких здавна широко використовувались у побуті населення краю. З різноманітних порід лоз, очерету волиняки майстерно плели кошики для збирання ягід, хлібниці, а садиби обгороджували плетеним тином, зі знанням справи виготовляли „гари" для возів і саней. Рогіз використовували для плетення мат, хідників, килимчиків, сніпками з очерету пошивали стріхи хат, клунь та інших господарських споруд. З корінців сосни плели хлібниці та тару для зберігання сипучих харчових продуктів. Ці вироби й зараз захоплюють нас своєю оригінальністю, художньою завершеністю.

Богдан Андрейчин

SOYUZ AND YOUNG WOMEN

Lydia Paush-Kasianchuk

Примітка редакції: Пані Касіянчук виголосила цю доповідь на загальній сесії Провінційного З'їзду Союзу Українок в Ванкувері — в українській мові. Централя вишле доповідь до відділів в українській мові, до часу „Дня Членства" по відділах.

Our Youth and Our Future. A positive, optimistic title for a convention. A negative rephrasing... No Youth, No Future... serves even better to emphasize the importance of youth in our organizations. Dealing specifically with the Ukrainian Women's Association of Canada, we begin to understand the essential need of young women as active members in our organization. Without a steady flow of younger women to provide new strength and new ideas, our present branches will gradually shrink in size and number, and the promise of last year's 50th Anniversary may never be realized.

First of all, if those of us, who now belong to Soyuz, really believe in the objectives of our constitution, then we want our work to continue. Because none of us will live forever, we must pass on our skills and hopes. This is made very clear in our constitution. The second and third objectives read:

a) To promote education, culture, and national consciousness, to develop and strenghten national pride amongst Ukrainian Women and the young generation, and to encourage them to actively participate in endeavours, Ukrainian and Canadian.
b) To preserve and develop the Ukrainian cultural heritage in the home (religious, national customs and traditions)

Secondly, no organization can remain static and at the same time be successful. New, young members can contribute new ideas and a fresh approach to already established programs.

I did consider briefly, as my first suggestion, the formation of a "Junior Soyuz" like the Junior CYMK and the organization for women under forty called the Junior League, but dismissed it. Both young and old are enriched by the mutual exchange of experiences and attitudes. In my years with the National Executive, I have learned to value the wisdom that older women so generously share, and appreciate the attention they give to my suggestions. That interaction between younger and older members increases the vitality of every new group.

However, during the past month I have taken the opportunity to discuss the "Junior Soyuz" with a number of people across Canada, and now feel it has some merit. Perhaps in larger cities, younger women would feel more inclined to join a younger sub-group. The valuable interaction between older and younger women would still be present, with the bonus of a possibly greater contribution from the younger group.

Those of us, who are seeking new members have an important psychological tool working for us. The desire for companionship is a primary human impulse, and thus the tendency to form groups is basic to society.

There are a number of dividends that one can expect from joining an organization and actively participating in it. I shall mention just a few, which you might consider in relation to your own group.

1) Pleasure. A person has every right to expect to come away from a meeting feeling refreshed, exhilirated, with a renewed appetite and enjoyment of life. A change of activity, a complete switch in interest is excellent for recharging your inner battery. A change is as good as a rest!

2) Making friends. A second immediate benefit given to a person with membership in an organization, is the opportunity to make new friends easily and naturally and on the soundest basis for any friendship — a shared interest. Our shared interest is that we are all Ukrainian or married to Ukrainians. Joining an organization just because you like the people in it or because you would like to know the members better, is a perfectly worthwhile motive. The spirit of felowship among its members strengthens the structure of the organization itself. The organization, which lacks a spirit of fellowship, is supported only by a sense of duty in the members, and a sens of duty lags on many occasions, as we all know. Having joined a group, mem-

bers participate because they want to, not because they ought to!

3) Extending horizons. Organizational activity offers members unlimited educational opportunities of infinite variety. Education is used here in the broadest sense — a life-long affair, a continuing maturation of the individual, the development of new interests, through which you can grow as a person and broaden your personal horizons.

4) Taking informed action. Organizations can often undertake projects or deal with specific problems that are impossible for one person to tackle alone. Together, members develop the knowledge and ability to initiate and carry through. As an example, helping establish Ukrainian in the public schools in Edmonton.

Essentially, then, people join groups to get personal satisfaction or to accomplish something. This brings us to our particular problem: Why are there not more young women in Soyuz?

WHY ARE THERE NOT MORE YOUNG WOMEN IN SOYUZ?

Ukrainian Canadian young women are a reflection of all young women in Canada. Fifty years ago those courageous, dedicated women, who laid the foundations of Soyuz, lived in rural, primarily Ukrainian communities, for whom the Orthodox Church and the Ukrainian language were binding elements. Twenty-five years ago, although most women were now living in towns and cities, the majority did not work outside the home, and so had the time (as well as the need) for commitment to an organization affiliated with their Church, conducted in their language. Now, in the 70's young Ukrainian women, whether married or single, whether or not they have children, whether or not they have paying jobs, are living in urban, multi-national communities. For these young women, language and religion are not fundamental influences; all organizations are open to them and they feel comfortable in whatever group they choose.

We can no longer assume and take for granted that a young Ukrainian woman will join Soyuz merely because she is Ukrainian. We must actively campaign for new members, recognizing that the competition for people's leisure time has never been as intense as it is today.

Soyuz is not unique in having to face the problems of static or declining membership and difficulties in attracting new members. In fact, we can take advantage of a number of studies done by other groups and publications available through libraries or government agencies, e.g.

For Women: Problem-Solving and Action Planning Kit

Women's Division
Saskatchewan Department of Labour
1914 Hamilton Street
REGINA, Saskatchewan S4P 2Y5

The Intelligent Woman's Guide to Successful Organization and Club Work

Barbara Dolliver
Pub. Chilton Co.

Liebers' Guide/How to Organize and Run a Club

Arthur Liebers
William Morrow and Co., Inc.

GETTING NEW MEMBERS

Before I suggest a number of steps to follow for increasing the membership in your branch, I will present my major recommendation: That the UWAC, at the national, provincial and local levels, establish the position of Membership Chairman on each executive. The *National* Membership Chairman would promote membership campaigns and would provide much of the general printed material, i. e. constitution, possibly a slide presentation of the work of Soyuz, explanation of the flag, etc. The *Provincial* Membership Chairman would visit each branch and encourage programs especially suited to that particular area. The *Local* Membership Chairman would plan and initiate membership campaigns, would ensure that each new member was made welcome, and would follow-up each new recruit to guarantee continued participation. Once you have a membership chairman, then you can begin to plan a membership campaign.

1) Finding prospective members. Use as many methods of recruiting as occur to you. Consider guest meetings or teas that are planned just for that purpose, personal visits by present members, telephone calls, direct mail, or advertising through the media.

2) *Introductions.* At a membership tea name tags should be prepared for both members and guests. After each prospective new member has been introduced, by her sponsor, the president can extend a general welcome to the guests and review briefly and informally the purpose, program and aims of the organization. This would be reinforced by printed material to take home.

3) *Selling the organization.* Good programming is one of the strongest appeals to attract new members. A pamphlet or even a mimeographed sheet should have the following information:

a) A brief review of the organization's purpose, membership requirements, dues, and other relevant rules.
b) Plans for the coming year; special projects and interest groups.
c) The group's past successes; what has been accomplished in the past may be as important to a prospective member as what the club hopes to do in the future.

KEEPING NEW MEMBERS

Although the job of getting new members is basically that of the membership chairman, every member of the club should be inspired to take an active part in recruiting new members and, even more important, in making them feel at home. Once they have been convinced of the value of your organization's program and have joined, they expect to be given an opportunity to participate actively in the program. If they were persuaded to join only with the verbal understanding that they would not be asked to do anything, in most cases they are not much of an addition. Her are a few suggestions for holding new members and keeping them happy:

1) Give the new member something to do. There is bound to be some committee where she will fit in happily. Active participation of some kind, establishes a personal tie to the organization. A new member feels she really belongs when she is involved in the planning and carrying-out of projects.

2) We are very fortunate that in every branch are a number of women who enjoy and do a good job of making holubtsi and varenyky. But we must not criticize the women (especially the younger ones) who prefer not to be involved in that way. Take advantage of the other talents they have that will also be of great benefit to your organization.

3) Telephone them to remind them of meetings.

4) Offer transportation whenever possible.

5) Make a special effort to see that new members (actually, all members) get frequent recognition and appreciation.

UWAC (SOYUZ UKRAINOK KANADY)

The preceeding suggestions can be followed by any organization, anywhere, with varying degrees of success, depending upon the current programs and aims. It seems to me that, we in Soyuz, start from a very advantageous position. In terms of past successes, the UWAC has accomplished more in the past fifty years than almost any other ethnic group in Canada — male or female.

ACHIEVEMENTS

A reminder of our achievements at this time seems appropriate:

1) The publications alone are a magnificent testament to the ability and dedication of our women, from the first printing of "On Mother's Day" in 1931, through cookbooks, embroidery collections, historical accounts, to the most recent highly successful editions — "Embroideries of Bukovina", "Ukrainian Embroidery Designs and Stitches", "Ukrainian Canadiana", "Pysanka, Icon of the Universe".

2) "Promin" (a truly apt name) provides a shining example of what can and should be our individual and group aims: a wonderful balance between home concerns and our literary and cultural heritage, and always keeping in mind that we have obligations as Canadians as well as Ukrainians.

3) Our own National Museum. Such a near-miracle hardly needs any elaboration.

4) The painstakingly researched and beautifully presented collection of historical and folk costumes makes us justifiably proud of our distant past, while the numerous art shows across Canada help to introduce us to and support our current artists. Our priceless collection of Kurelek paintings is a notable example of foresight.

5) Our present churches, Ukrainian schools and CYMK would not now exist, if our women had not devoted their energies to these areas. Each altar cloth or priest's vestment is a living reminder of that energy and selfless dedication.

Yes, our "Soyuz" practically sells itself. But not quite. Who, outside of our actual members knows what we have accomplished? That ability and that energy must now be channeled to encourage young women to join us. If they cannot speak Ukrainian, they should be encouraged to learn, and perhaps small groups for conversa-

(Continued on page 23)

OUR YOUTH TODAY — THE PROMISE OF TOMORROW

The achievements of our young people are always a source of pride, not only to themselves and their families, but also to those organizations who at some time, have played a vital part in their lives.

The Ukrainian Women's Association of Canada is particularly proud to note that from within its ranks in Canada, sons and daughters of their members are distinguishing themselves in various fields of endeavor, making significant contributions through their skills and talents to the country whose Ukrainian forefathers discovered as a land of great promise for themselves and for the future of their children. It is therefore with pleasure that we note an exciting career unravelling for the daughter of Elsie and William (Val) Eleniak, dedicated members and workers in our Church and organizations.

Christine Joanne Eleniak's formative years were spent in SUMK. Here, she learned to appreciate her cultural heritage, and to learn about, and respect the efforts and contributions of Ukrainians in Canada. She contributed her talents to her Church and organization by serving as a Sunday School Teacher, playing the piano at concerts, and singing in the Church choir in Vancouver, which for many years was ably conducted by her mother. Christine spent two summers at St. Andrew's College in Winnipeg, increasing her knowledge of the history, literature, customs and traditions of her Ukrainian background.

After 5 years of study at the University of British Columbia she recently graduated with a Bachelor's degree in Home Economics. She majored in Family Sciences, which encompassed divers subject areas including Economics, Commerce, Law, and Statistics, as well as the Physical and Social Sciences. With such a highly varied subject background, she hoped to pursue a career in journalism and so her extra-curricular efforts at the University were channelled in this direction.

She was a reporter for the University paper. In this capacity she attended several Media Conferences, and was selected a delegate to the Home Economics and Media Convention at the Ryerson Polytechnical Institute in Toronto. Christine served on the Home Economics Student Council as representative for the Family Science and General Program and was involved in Home Economics on a provincial level as Executive

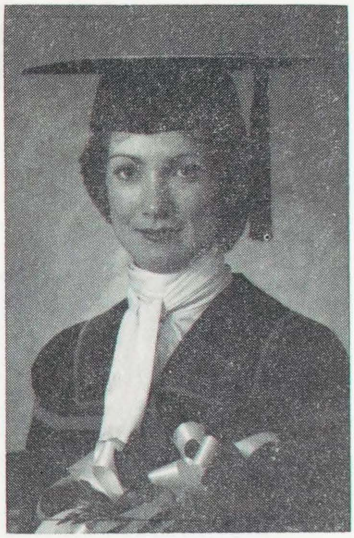

Christine Joanne Elenniak

Student Representative for the British Columbia Home Economics Association. Other academic achievements include obtaining the necessary requirements from the Toronto Royal Conservatory of Music for Grade X piano. Christine taught piano for several years as a student teacher under the direction of the Richmond Registered Music Teachers Association. This activity involved her in many of the local competitions and festivals which won for her several awards and a scholarship.

Christine has now embarked on a most promissing career in television, and so her dreams to pursue a career in Media are being fulfilled. After serving briefly as Assistant Coordinator for the British Columbia Television Newsroom, she was promoted to the position of Production Assistant for this Fall's new show — "Jack Webster and Company".

The sum total of her early training and experience, her education and her talents, coupled with a warm and outgoing personality, should bring her great personal rewards in her chosen career. When Christine Eleniak's name flashes on the television screen, we shall all be very proud of her achievements. We wish her well, and will follow her career with great interest.

Emily Ostapchuk,
Citizenship Convenor

Такого явища як бути канадцем у

у більшій чи меншій мірі, - немає

У нашій країні канадець є **канадцем** без огляду на його чи її походження... незалежно від того, чи вони народились у Канаді, чи емігрували сюди.
У Канаді ми шануємо кожного, як людину, і поважаємо його расу, самобутню культуру, релігійні та духові цінності.
Кожний канадець зискує від того, що він поділяє хист, уміння та вклад у канадське життя всіх інших канадців. Власне завдяки цьому Канада велика країна!
Ваш канадський уряд, шляхом своєї постійної політики багатокультурності, впроваджує та керує великою низкою програм, спрямованих на те, щоб заохотити усіх канадців затримати їх культуру... і **з гордістю** поділитися нею з усіма іншими канадцями.

Одним з завдань вашого Міністра Багатокультурності є забезпечення рівних можливостей і прав для **усіх** канадців, незалежно від їх етнічної чи культурної приналежності. Ваш Міністер Багатокультурності також допомагає забезпечити здійснення політики багатокультурності в усіх сферах діяльності та в усіх програмах вашого канадського уряду. Завдяки цьому Канада насправді багатокультурна країна.

Ці тривалі багатокультурні програми канадського уряду борються за різноманітність усіх канадців та за їх рівність. Усі канадці **рівні.** Немає такої речі, як бути канадцем у більшій чи меншій мірі... завдяки нашій політиці багатокультурності.

Multiculturalism

unity through human understanding

Honourable Norman Cafik
Minister of State
Multiculturalism

Дост. Норман Кафік,
Міністр
Багатокультурності

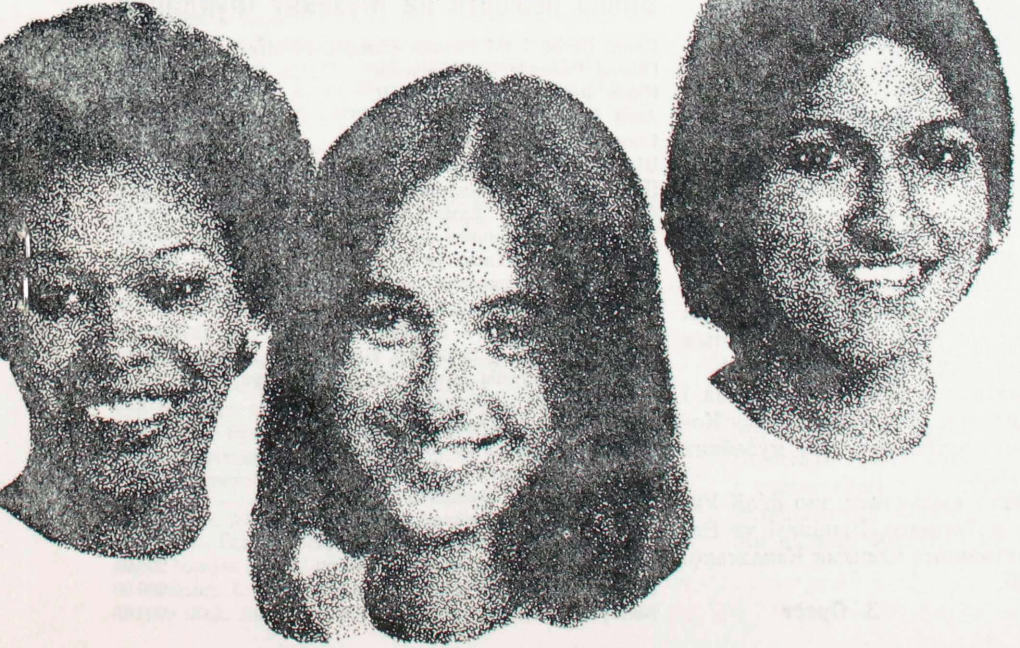

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ
СОЮЗУ УКРАЇНОК
КАНАДИ

Канадська Музейна Асоціяція призначила нового члена

Линда Лазарович

На недавній конвенції Канадської Музейної Асоціяції, що відбулась в Фредерінґтон, Ню Брунсвик в червні 1978 р., Линда Лазарович, директор Українського Музею в Саскатуні, була призначена до Ради цієї Музейної Асоціяції над дворічний речинець часу.

Линда працюватиме в Комітеті членства і також виконуватиме свої обов'язки як член Комітетиу стандартних систем розвитку музейних будівель та персоналу.

При тому хочемо відзначити, що філії Українського Музею в Торонто, Вінніпезі та Едмонтоні є також активними членами Канадської Музейної Асоціяції.

З. Орест

Відвідини музею

Через літні місяці Український Музей в Саскатуні продовжив години для відвідувачів. Від понеділка до суботи музей був відчинений від год. 9.00 рано до 5.00 по обіді, та в неділю від год. 1-шої по обіді до год. 7.00 вечора. Ми мали багато відвідувачів — туристів, які відвідали музейну ґалерію. Рівночасно ми мали 7 груп студентів вищих шкіл з різних сторін Канади, які були організовані Державним Музеєм та субсидовані в рамках проєкту „ПІЗНАЙ КАНАДСЬКУ СПАДЩИНУ".

Ці студенти були із східних провінцій, Квебеку, Онтаріо, степових провінцій, та Британської Колюмбії, де були гостями Музею із програмою показу діяпозитивів: танців, народного мистецтва та огляду ґалерії.

Студенти провели майже три години в Українському Музеї в Саскатуні.

Через зимову пору музей буде відчинений від понеділка до п'ятниці від год. 9.00 рано до год. 5.00 по обіді та в суботу і в неділю від год. 1.00 до год. 5.00 по обіді. Канцелярія Музею буде відчинена від понеділка до п'ятниці від год. 9.00 рано до год. 5.00 по обіді.

В суботу та неділю канцелярія Музею буде замкнена.

З. Орест

Виказ пожертв на Музейну Фундацію

Проп. Петро і п-і Розалія Кондри, Вінніпеґ	$500.00
Галина Райчиба — Едмонтон	500.00
Юрко Феняк — Чиливак, Б. К.	500.00
Анна Феняк — Чиливак, Б. К.	500.00
Стенлей Ґулька — Канора, Саск.	500.00
П1во Михайло Бойчук — Саскатун	500.00
П-во Альберт Качковські Саскатун	500.00
Анна Томнюк — Едмонтон	895 00
Лукія і Анна Полович — Канора	1,000.00
Анна Холод — Саскатун	1,000.00
Зеновія М. Крепякевич — Вінніпеґ	1,000.00
в пам. мужа Михайла Ситника	
П-во А. Ґ. Павлик — Вінніпеґ	1,000.00
І. А. Катрусяк — Ванкувер, Б. К.	1,000.00
в пам. родичів Анни і Олекси Катрусяк	
О. Лукіянчук — Едмонтон	$110.00
Марія Ґаук — Едмонтон	140.00
Павліна Клюкевич — Ванкувер	175.00
П-во Олекса Ленко — Канора, Саск.	120.00
Анна Крупка — Ванкувер	300.00
П-во Тома С. Смерчанські — Вінніпеґ	200.00
Д-р і п-і П. А. Кондра — Вінніпеґ	200.00
П-во Федір Ганночко — Едмонтон	200.00
Розалія Ґовда — Едмонтон	200.00
Вікторія Лазарук — Едмонтон	200.00

В. Глуханик — Блейн Лейк, Саск. 200.00
Никола і Катерина Лабюк — Канора, Саск. 200.00
Іван Ф. Магус — Саскатун в пам'ять бл. п. Ольги Андрущак 200.00
П-во Василь Ропчан — Вернон, Б. К. 250.00
Емма Верхомин — Едмонтон 250.00
П-во Іван і Мирося Дікур — Едмонтон 250.00
Теодор і Марія Гуменюк — Давфин, Ман. 250.00

По $100.00

Саскачеван, Саскатун:

Параня Турецька, Марія Ткачук — з нагоди 86-го року життя Гафії Янішевської, В. А. Банфрі, Семен Голубець, Іван і Віра Наконій, Марія Кенащук, Євген Щербій, п-во Никола і Оля Гавриш, Антін Е. Гаррис — Ріджайна, д-р Зеновій і Галина Данильчук, Юрко і Наталя Стратійчук, д-р і п-і Олександра Данильчук, Володимир і Берніс Мисак, Павло і Даруся Ортинські з родиною, п-во Олекса і Дора Ленко — всі з Канори; Мирон Балич — Ріджайна, В. і Дорис Гриньків — Йорктон, д-р і п-і Е. Цимбалісті, Йорктон, П. І. Ощипок — Геффорд, Михайло Козакевич — Ватрос, Розалія Томащук — Мічам, Юрко Кіндрачук — Вакав, п-во М. Свенарчук — Ріджайна.

Манітоба, Вінніпе:

Д-р Одарка Троська, Еффі Соколюк, п-во В. Касіян, п-во Михайло Негрич, пані Ф. Гарматий, І. О. Масцюх, п-во Філик Тесарські, В. Буряник, п-во Руцькі, Борис і Анна Зенчишин — Сван Ривер, Тетяна Симчич — Давфин, п-і С. Закус — Вінніпеґ.

Онтаріо

Параска Цалин — Ошава, Павліна Ґорчинська — Торонто, Т. Яремчук — Тандер Бей, пані С. Пуляк — Тадер Бей, Марія Ґужда — Ізлингтон.

Альберта — Едмонтон:

П-во Максим Канасевич, п-во Іван Ґреґорій з нагоди 86-го року життя Гафії Янишевської, п-во В. Дженис з нагоди 86-го року життя Гафії Янишевської, Гафія Янишевська з нагоди свого 86-го року життя, п-во Никола Боднар в пам. добр. Юстини Мельничук, Галина Коваль — Калґарі.

Британська Колюмбія, Ванкувер:

Марія Вакалюк, Анна Бойчук, Катерина Кірстюк, п-во М. Винничук — Армстронґ, Е. І. Мартинюк — Келовна.

Квебек

Стефанія Кульба — Монтреал.

50.00 дол.

Саскачеван, Саскатун — п-і Е. Рудевська, п. Ф. Андрущак, п-і Ґеня Стратійчук, п-во Никола Дорош, Володимир Сопатик, п. В. Ґреґорій — Йорктон, п. Никола Ф. Грицюк — Блейн Лейк, п-і Дора Кінащук — Бюкенан, Гриць Спіжавка — Бюкенен, п-і Анна Стінка — Канора, п-і Єлисавета Лабюк.

Онтаріо — п-во А. Макаренко — Садбурі, Павліна Калинчук — Гадсон Бей, п-во Тома Світальські — Ватерфорд, Никола Рурак — Текумш, Володимир і Марія Вахна — Віндзор, І. С. Чепесюк — Тандер Бей, І. Мендик — Тандер Бей, п-і М. Дудка — Тандер Бей, А. Стасів — Тандер Бей, Меланія Буряник — Торонто, Василь Керелюк — Торонто, о. о добр. Д. М. Фотій — Торнгил, Оля Гамара — Виловдейл, С. Клименко — Тандер Бей.

Британська Колюмбія: Марія Сідороф — Келовна, Павло Дивчук — Вернон, п-во Іван Кучир — Вернон, п-во В. Ластівка — Вернон, п-во А. Сокол, о. і добр. П. Бублик — Ванкувер.

Манітоба: о. і добр. Ф. Керніцькі — Вінніпеґ, п-во П. Марущак — Вінніпеґ, Поллі Матвійчук — Брендон.

Альберта: п-і П. І. Лазарович — Едмонтон.
Квебек: п-і І. Підвисоцька — Ст. Лоран, п-і В. Воненчук — Ст. Леонард.

В роковини Листопада

Благословенна будь священна хвиля,
Благословенні невмірущі дні!
Ви розповили Велетня з безсилля
І сили люду, скамянілі в сні,
Збудили чудом на геройське діло.

І сталось чудо!... Лазарове тіло,
Закуте в гробі три дні, три віки,
Воскресло, встало, кровію скипіло
І, меч двосічний взявши до руки,
Пішло до бою з темним духом смерти.

Лиш підлий хоче добровільно стерти
Своє нікчемне ймення з карт буття.
Ім'я героя не таке, щоб вмерти!
І понести в безвість забуття!
Воно від роду пом'янесь до роду!

Нехай святиться гордий стяг Народу,
Який простерся на верхах Карпат!
Він сонне море сколихнув до споду
І, збивши хвилю в дикий водопад,
У скелю грянув — аж здригнулись гори!

І від надхмарних шпилів Чорногори
Аж до плодючих понадсянських піль
Знялася пісня, як бурхливе море:
Нехай пропаде наш відвічний біль!
Осанна гордим Лицарям! Ми вольні!

Ми вольні! — Даром ворота пекольні
Повстали проти наших вічних прав
І даром наші здобутки мозольні
Варшавський злодій підступом закрав —
Ми вольні, браття, і ми будем вольні!

П. Карманський

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ГОЛОСНІ ЗВУКИ

О-о-о,
Яєчко одно
Знесла курочка чорненька.
Знайшла дівчинка маленька —
О-о-о —
Яєчко одно.
А-а-а,
Яблука два,
Два яблучка червоненькі
Несе донечка для неньки —
А-а-а- —
Яблучка два.
И-и-и,
Хлопчики три
В калабаню упали
І всі разом кричали —
И-и-и —
Хлопчики три.

М. Підгірянка

Н. Забіла

ВЕДМЕДИКОВА ХАТКА

Пухнастий та білесенький засипав усе сніжок.

Біжить малеча весело в засніжений садок. З санчатами, з лопатами працює дітвора:

— Збудуєм з снігу хату ми посеред двора!

Качають сніг, втрамбовують. Робота аж кипить... Ось хатка вже й збудована.

— А хто в ній буде жить?

Малесенькими ніжками, вгрузаючи в сніжку, іде-бреде доріжкою Ясюня по садку. А на руках у Ясочки — найкраща із цяцьок — ведмедик волохатенький, закутаний в платок.

— Диви, який будиночок! Як чисто й гарно тут. В таких хатках на півночі і люди теж живуть. Там, де ведмеді білі є, в печерах із крижин, з пінгвінами безкрилими вітаються моржі...

— Як гарно тут, ведмедику,

у хатці сніговій! Залазь мерщій всередину та тут собі й живи. В хатиночці білесенькій сидить малий ведмідь. Малеча радо й весело навколо гомонить.

Набігались, награлися. Ну, годі вже забав!

Прийшла додому Ясочка. Лягає Яся спать. І раптом в плач:

— Ой, лишенько! Ну, що ж робить тепер? Забула я, ведмедика, і мабуть він замерз!

— Не плач, нічого, Ясочко! Ведмедик твій живий: нічого з ним не трапиться у хатці сніговій!

Синіє ніч доріжкою з віконних оболон. Дрімає Яся в ліжкові, і сниться Ясі сон.

...Сніжистими долинами, по синьому льоду ідуть моржі з пінгвінами, ведмеді білі йдуть... Несуть дарунки й ласощі ведмедику вони...

Ой, сняться, сняться Ясочці такі солодкі сни!
Синіє ніч морозяна з віконних оболон.
Нічим не потривожена в кімнаті тиша й сон...
Устане вранці Ясочка та й вибіжить на сніг:
— А може Мишка ласощів для мене приберіг?!

Василь Бережний

ДЯДЕЧКО ЦОК

— Тут дядечко Цок живе.

Розкрив він коробку, а там і справді — розмальована хатка. На передовій стіні в неї — кружок із цифрами та дві стрілочки, одна більша, друга менша.

Наталочка припала до хатки вухом, прислухалась, але нічогісінько не почула.

— Мабуть, дядечко Цок спить, — прошепотіла вона.

— А от ми зараз дізнаємося, — підморгнув тато. — Дядечко Цок — невтомний трудівник, він ніколи не дрімає! ....

Прилаштував тато хатку на стіні, підтягнув гирі на ланцюжку, гойднув маятник — і в хатці весело зацокало. ....

— Ой, як гарно! — сплеснула долоньками Наталочка. — А чи відчиняється оте віконце?

— Звичайно. Сюди дядечко Цок випускає погуляти свою зозульку, і вона кує діткам на щастя, на довгі літа...

Тепер щоранку, тільки-но Наталочка зачує зозульчине „ку-ку", вмить схоплюється з постелі і швиденько починає збиратися в дитсадочок.

— Дякую, дядечку Цок! — гукає вона.

Зозульку у віконці Наталочка вже багато разів бачила, а от самого дядечка Цока підстерегти ніяк не вдається. І що він там робить, у своїй хатці?

— Дядечку Цок! — гукає Наталочка. — Хоч раз визирніть!

Та з хатки тільки й чути: цок-цок цок...

Працює дядечко, ніколи йому, він час відлічує.

УХВАЛИ ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК У МАНІТОБІ

Вінніпеґ, 11 листопада 197h

Цей Провінційний З'їзд Союзу Українок в Манітобі прилучує свій голос привітань і побажань Українській Греко-Православній Церкві в Канаді з нагоди її 60-ліття у її невтомній праці на ниві релігійній та суспільно-громадській.

1. Тому, що головним завданням Союзу Українок Канади є плекати і розвивати українську культуру, особливо зберігати її в кожній українській родині, тимбільше, що велика частина членства Союзу Українок народжена і вихована в Канаді, не мала нагоди побирати формально українознавства, цей Провінційний З'їзд Союзу Українок в Манітобі поручує управі Пров. Екзекутиви, особливо освітній референтурі подвоїти свою увагу на поглиблення українознавства серед членства по відділах, приготовляти освітньо-методичні програми праці для відділів у Манітобі.

2. Згідно з заввагами делеґаток, що у збереженні українського життя і дальшого зросту наших організацій найважливішим чинником є українська мова і що ця мова може бути збережена в першій мірі почерез родину та свідомий український дім, цей Пров. З'їзд Союзу Українок в Манітобі звертається з закликом до українських родин, а зокрема до родин членства складових організацій СУС докладати всіх можливих способів і метод користуватись своєю рідною мовою дома, в громаді і в українських громадських установах.

3. Цей Пров. З'їзд Союзу Українок у Манітобі вважає, що українські рідні школи і навчання в них українських дітей є другим позитивним кроком у збереженні нашого українського життя в Канаді, тим самим звертається до батьків, а зокрема до відділів Союзу на місцях активно співпрацювати з шкільними комітетами, а де таких шкіл бракує старатись їх організувати та піддержувати.

4. Цей Пров. З'їзд Союзу Українок в Манітобі потверджує ухвалу і проєкти внесенні на останнім Пров. З'їзді 1976 року, присвячувати якнайбільше уваги вербуванню до організації нових, особливо молодших членок, поручувати їм займаючу працю, згідно з їх зацікавленнями.

5. В справі молодших відділів СУМК, цей Пров. З'їзд Союзу Українок в Манітобі вважає, що помимо всяких труднощів в організаційній та виховній ділянках молодших відділів треба продовжувати працю і для цього звертається з закликом до родичів та отців-парохів подавати молоді всяку можливу поміч у їх проєктах праці.

6. Зібрані на Пров. З'їзді Союзу Українок в Манітобі його учасниці, обговоривши завдання журнала „Промінь", як для організації Союзу Українок то так і для суспільно-громадських потреб, вважають, що кожна членка Союзу повинна передплачувати журнал, читати його, а відділи фінансово йому допомагати.

7. Заслухавши глибоко-змістовну доповідь про значення і вагу музею у збереженню народної культури, цей З'їзд постановляє, щоб всі складові організації С.У.С. давали всебічну, моральну та матеріяльну піддержку Музеєві Союзу Українок Канади й організували всякі поїздки з метою збирання музейних експонатів.

У. Кравченко

З АФОРИЗМІВ

Великих людей не конче шукай між народами великим числом. Цю правду стверджуємо вже між старовинними народами. Спартанці не числом славні, а римляни зразу малі, убогі як народ — багаті були на героїв. Майже кожна людина в них на героя вирастала.

— — —

Сумнів — часом є тільки модерним убранням, маскою, під якою укривається неохота до жертви.

Самолюби, що вірять тільки у гріш, не вірять у ніщо, перед ніякими святощами не падуть навколішки.

— — —

Тим, котрі в мовчанні терплять і гинуть, треба теплих променів; холодні слова не поможуть, повага — буквальність прав не поверне дорогих утрат... серце їх домагається щастя, теплоти, якої життя не дало.. Їм треба опіки, ніжної любови...

— — —

Не жалуй тих, що терплять без власної вини; їх доля гне, каторга в'язнить, а вони спокій скривають... у серці...

Жаль тих, що на них почуття вини затяжіло, що в грудях носять звої змій, що терплять із власної вини... До таких душ годі прийти з потіхою, з полегшою.

ВЕСІЛЛЯ ОРИСІ ЛУЧАК І МИРОНА ТАРАСЮКА

ВІННІПЕҐ, МАН.

День 22 липня 1978 року випав теплий і соняшний в Вінніпезі. В цей день відбулося весілля Орисі Лучак з Мироном Тарасюком. Вінчання відбулося в Катедрі Пресвятої Тройці. Вінчали молодят Блаженніший Митрополит Андрей в сослуженні катедральних настоятелів, протопресвітера Ф. Керніцького і о. М. Заліщука. Співав чоловічий хор під керуванням В. Соломона. Весільна гостина відбулася в готелі „Голідей Інн". До танцю на весіллі приграваля популярна оркестра „Ді Дріфтерс".

Орися Лучак, донька митр. прот. Дмитра, голови Президії Консисторії і добр. Юстини Лучак, народилася в Вілінгдон, Альберта. Початкову і середню школу закінчила в Едмонтоні, а студії на Манітобському університеті у Вінніпезі, з ступіннями БА і МА в ділянці історії. Тепер працює в Паркс Канада, в Музейно-Архівному відділі. Орися закінчила Українську Школу в Едмонтоні і Курси Українознавства при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. Вона студіювала музику і закінчила 9-ту кл. гри на піяно Торонтонської Консерваторії. Вона була членом СУМК і належала до церковного і світського хорів. Була членом танцювального гуртка „Шумки" в Едмонтоні і СУМК, а у Вінніпезі — „Русалки".

Мирон Тарасюк є сином Теодора і Стефанії Тарасюків. Він народився в Вінніпезі. Початкову і середню школу та Манітобський університет з ступнем БА закінчив у Вінніпезі. Тепер він учителює в державній школі. Мирон закінчив Рідну Школу при УНО, належав і був активний в організації МУНО. Належав до танцювальної групи „Русалки", а тепер є одним з її інструкторів.

Напередодні вінчання Орисі і Мирона, 21 липня 1978 року в домі о. Дмитра і добр. Юстини Лучаків відбулося традиційне буковинське вінкоплетення для Орисі. В вінкоплетенні взяли участь дружки молодої, Оленка Ґордій (з Едмонтону), Лариса Хом'як (з Едмонтону), Тереса Кузик (з Вінніпегу), Марійка Кузик (з Торонто), Глорія Сірий, Ганя Тарасюк, Дружби молодого Андрій Тарасюк (з Торонто), Данило Цілінський, Іян Кларк, Роман Манастирський, Тарас Лучак. Свахами на вінкоплетенні були добродійки з Вінніпегу і членкині жіночого хору ім. Л. Українки при Катедрі Пресвятої Тройці. Музиканти: пан Касіян — цимбали, і Тарас Лучак — піяно. Зі сторони молодого були присутні Теодор і Стефанія Тарасюки — батьки і кузин Роман Тарасюк, який приїхав з Польщі на весілля. Зі сторони молодої була улюблена бабця Орисі, пані Елена Романюк. Хресні батьки — П. Лучак і О. Котик з Родиною, хресна мати Марія Романюк, тітки — А. Тимчишин, М. Дейвис з родиною, Параска Басараба і Ілена Лучак, дядько С. Лучак з дружиною. Кузини М. Мейлман, М. Лучак з дружиною, Д. Боровська з мужем, тітка добродійки К. Лазаренко з внучкою Варварою, та куми Сичі з Ошави, Онт. з сином Віктором.

Вінкоплетення розпочалося в 8:00 год. вечера. Ось стоїть святочно прибраний стіл, на ньому лежить зелена мірта і барвінок та дві обручки готові для вінків. Отець Дмитро Лучак відкрив вечерок і попросив Орисю і Мирона на почесне місце коло столу. Молодята одягнені в український стрій, веселі і щаслині, сідають. Отець

Дмитро вітає гостей і коротко розказує ціль і значення цього вечерка.

Вінкоплетення, це давній буковинський звичай. В цей вечір плівся вінок для молодої і молодого, в яких вони брали шляб в церкві. Отож і Орися виявила своє бажання, аби цей звичай відновити. Добр. Г. Кіцюк, від свахів, просить господарів, щоб дозволили цей вечерок розпочати. „Благослови, Боже, і отець і мати, своєму дитяти, віночок зачати..." Свахи, під акомпанімент цимбалів і піяна, заспівали: „Добрий вечір тому, хто є в дому цьому, Ми прийшли Орисі віночок здати і її до шлюбу з Мироном узяти". В цей час до столу підступає тато молодої і започатковує плетення вінків. За татом плете мама, бабця і вся рідня Лучаків, а докінчили його дружки Орисі. Як вінки були готові, о. Дмитро прикрасив вінки позліткою. Цю позлітку передала отцеві його сестра і пояснив присутнім, що цю позлітку привезли їхні предки з Буковини і вонн зберігалася в родині аж до цього часу. Позлітка це є пласточки золотого паперу, який різали на маленькі кусочки і прикрашували вже готові вінки. Під час плетення вінків свахи ввесь час співали весільних пісень, а музики їм приграваля. Вінки готові. Далі добр. Г. Кіцюк звертається до батьків з відповідними словами, а саме: „Благослови, Боже, і отець і мати, своєму дитяти деревце зачати"... Деревце прибиралося в такому самому порядку, як і вінки, але не барвінком і міртою, а кольоровим пір'ям і кольоро-

вими стяжками. Свахи ввесь час співали відповідні пісні. Деревце готове. Це деревце стояло в залі „Голідей Інн", коли гості сходилися на весільну гостину. Закінчилася формальна частина вечерка. Батьки молодої і молодого підносять молодятам вінки і бажають, щоб вони були щасливі. Цей вечерок закінчили співом: „Скільки б не співали, а кінчати час. Найкращі привітання, ви приймiть від нас. Щоб у вас і в нас все було гаразд..."

В день вінчання, 22 липня, Орися виглядала, як чарівна і чудова квітка. Гарна біла сукня і чудовий з синіх волошок вінок. До церкви, молода йшла пішки (бо їй це є зовсім близенько), окружена своїми дружками. Коло церкви її зустріло багато приятелів і знайомих, що прийшли на вінчання. Почалося вінчання. Образи, якими батьки благословили до шлюбу молодят, тримали в церкві, брат молодої Тарас та сестра молодого Ганя. Після вінчання, Блаженніший Митрополит Андрей привітав молодят і сказав відповідне слово.

Після вінчання, в „Голідей Інн" відбулося весільне прийняття.

Анастасія Міненко

ЖІНОЧА РАДА, ВИНДЗОР, ОНТ. ВШАНУВАЛА УКРАЇНОК

Під час річних зборів 23 січня 1978, що відбулися бенкетом в Маріоз, дві українки одержали признання в формі „Лайф Мембершип".

„Нешенал Лайф Мембершип" вручено пані Соломії Гавриш (дружина д-ра Дм. Гавриша) яка через 28 літ знана в місті Виндзорі за її участь в різних позиціях заряду місцевої Жін. Ради, де вона була головою, як також в Пров. Жін. Радіо Онтаріо, де займала позицію предсідниці архівів, в Нац. Жін. Рані Канади як референтка горожанства й імігpації. Пані Гавриш репрезентувала Н. Ж. Раду в Тегерані, Ірані, коли відбулася конференція Міжнародньої Жіночої Ради. Вже раніше одержала „Пров. Лейф Мемебершип" і „Локал Лейф Мембершпи" від місцевого відділу Ради в Виндзарі. Під час принимання цієї нагороди, вона пригадала нам деякі обов'язки, що ми маємо до загалу. Як українка, вона все заохочує, де можливо, щоб українці брали активну участь там, де є нагода зробити корисний поступ в змінах прав чи інших потребах. За її приємну вдачу і примірну працю, вона заслужила вже не одне признання, і дальше сподіємося, що вона дасть свою пораду у важливих потребах.

„Локал Лайф Мембершип" одержала панна Фіялка (Елинор) Загарія, яка закінчила два роки як голова Льок. Жін. Ради, Виндзор. Панна Загарія була одна з наймолодших членок заряду Л.Ж.Р. і через довші літа працювала щиро і приймала нові обов'язки. Вона отримала нагороду від „Дітройт - Виндзор Інтернешонал Фрідом Фестивал" в 1977 році за її провід як предсідниця бенкту так званий „Френдшип Ланчон"в 19174 і 1976 роках, де на кожнім брали участь поверх 600 осіб. Вся праця панни Загарії, разом з її комітетом була дарована для міста Виндзору. Панна Загарія також репрезентує відділ Лесі Українки, Союзу Українок Канади, при Катедрі Св. Володимира, Виндзор і членкині прибули поважним числом, щоб звеличати і дати піддержку своїй союзанці. Під час свого головства панна Загарія дбала, щоб резолюції були приготовлені в Л.Ж.Р. до прийняття Пров. Жін. Радою і презентовані до кабінету Пров. Онтаріо, як також вона вручувала „бріф" до уряду міста Виндзору відносно затримання „Вилистед Манор Гавз" як частина історичних будинків нашого міста. В таких справах як зміна в уряді міста, початок центра для жінок, „страйк" учителів, поліпшення наших шкіл, безпека супроти роверів, зміни прав здоров'я жінок — це є тільки короткий приклад праці Л.Ж.Ради.

В 1977 році, п-на Загарія подбала, щоб вшанувати 26 жінок, котрі заслужені в добродійній праці для загалу. Це було дуже успішно виконано в присутности Пров. голови Жін. Ради і поверх 1000 учасників. На піврічних зборах бенкетом вшановано суддю Валерію Касюрак, коли голова Комітету Горожанства, п-і Вероня Костинюк, перевела цікаву програму при участи репрезентації до Л.Ж.Ради.

Хотяй праця Л.Ж.Р. не вимагає, щоб зберігати велику суму до каси, завдяки доброго проводу п-ни Загарії, передано новому зарядові $652.83. Останніми днями панна Загарія одержала повідомлення від Національної Жіночої Ради на Канаду що вона номінована як „чермен" Горожанства і Імігpації на 1978 рік.

Юлія К. Стойко, вступ. заст. голову Л.Ж.Р., Виндзор, Онт.

ВИЙШЛА ДВОМОВНА ЗБІРКА ПОЕЗІЙ ТЕТЯНИ ШЕВЧУК

Ню Йорк. — У друкарні св. Софії в Ню Йорку закінчено друк збірки поезій української канадської поетеси і письменниці Тетяни Шевчук-Бишоп під наголовком „На престіл майбутніх днів". Книжка має 94 сторінки, опублікована заходами АДУК в Америці, з передмовою Леоніда Полтави, голови Крайової Управи АДУК в ЗСА.

У збірці поміщено 21 твір українською мовою, 12 поезій англійською мовою, а також переклади окремих творів на англійську мову Олександра Олеся, Євгена Маланюка, Олени Теліги, Ліни Костенко та кількох інших поетів минулого й сучасного. Крім окремих поезій, у збірці поміщена поема під наголовком „Перехресні стежки". Видання прикрашене портретом авторки, яка виросла в Канаді, а вийшовши на пенсію, переселилася до Америки і тепер живе у стейті Вашінгтон. Книжку, в ціні 3.50 дол., можна замовляти в авторки, пишучи на адресу: Mrs. Tania E. Bishop, 1526 W. Riverside Ave., Spokane, Wash. 99201 .

SOYUZ AND YOUNG WOMEN

(Continued from page 14)

tional Ukrainian could be established, but it should be made very clear, that *their active participation is what's important,* whatever their language.

I am convinced that if we take up this challange of membership seriously, not only will we be able to look back at an honoured past, but we can anticipate continued growth and a future of ever greater achievement.

(October, 1978)

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У перші роковини упокоєння моєї дорогої дружини, бл. п. Марії Редчук, яка відійшла у вічність 29 грудня 1977, у світлу пам'ять покійної складаю $20.00 на „Промінь".

Яків Редчук, Монтреал

— — — — —

Замість квітів складаю $10.00 на журнал „Промінь" на нев'янучий вінок моєї дорогої приятельки бл. п. Анни Семочко, котра упокоїлась 10 жовтня 1978. Родині висловлюю щире співчуття.

Катерина Крипякевич, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять мого покійного чоловіка бл. п. Василя Пуцентела, складаю $20.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Іванна Пуцентело, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять мого батька Николи Іванчука, який упокоївся 25 листопада 1957 року у Виткав, Саск., засилаю в пам'ять покійного дар $5.00 на „Промінь".

Дочка Савеля Харко

— — — — —

У перші роковини упокоєння моєї незабутньої дружини, бл. п. Марії Корній, яка відійшла у вічність на 76 році свого життя, кладу китицю квітів на дорогу могилу та складаю $50.00 на „Промінь", якого Марія так любила читати.

Петро Корній, Виндзор, Онт.

— — — — —

На свіжу могилу дружини мого кузина, бл. п. Василини Боднарчук, яка упокоїлась 7 вересня 1978 року, замість китиці квітів складаю $25.00 на журнал „Промінь". Вічна пам'ять покійній.

Юлія Никіфорук, Торонто

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої членки, бл. п. Веронії Василович, яка відійшла у Вічність 29 вересня 1978 р. відділ ім. Марії Маркович у Канорі, Саск. засилає $15.00 на журнал „Промінь".

За відділ Анна Стусик, секр.

— — — — —

Членки кружка Нютена, відділ Союзу ім. О. Кобилянської у Саскатуні складають $10.00 на нев'янучий вінок у світлу пам'ять чоловіка нашої членки, бл. п. Івана Грицюка, який упокоївся 7 травня ц. р. в Саскатуні. Висловлюємо нашій членці Христині Грицюк глибоке співчуття і хай Господь улегшить її перенести цю болючу втрату.

За відділ — М. Гарбус, реф.

— — — — —

Замість живих троянд, на свіжу могилу дорогої приятельки, бл. п. Павліни Рояк, складаю в її світлу пам'ять $10.00 на пресовий фонд „Променя", якого покійна завжди любила й читала.

Родині висловлюю сердечне співчуття.

Анастасія Косс, Едмонтон

— — — — —

У двадцяту річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Николая Москалика, який упокоївся на удар серця 1 грудня 1957 року, в його незабутню пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Москалик, Вінніпеґ

— — — — —

Замість нев'янучого вінка у світлу пам'ять мого любого сина Адріяна Москалика, який згинув під час другої світової війни 1944 року та похоронений у Бельгії, складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Анна Москалик, Вінніпеґ

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять наших дорогих рідних — дорогого мужа, бл. п. Константина Когута, батько та тесть, який упокоївся 12 грудня 1952 р., дорогої дочки та сестри і братової, бл. п. Славки Богоніс яка упокоїлась 24 червня 1970 р., в їх світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Вічна Вам пам'ять незабутні.

Каролина Когут, дружина та мама — Тандер Бей; дочки і зяті та сестри і братови, Тоня і Петро Питранюк — Тандер Бей, Оля і Никола Стручинські — Дависвю.

— — — — —

У роковини смерти мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Михайла Коваля, який упокоївся 15 жовтня 1977 року в Калгарі, Альберта, складаю нев'янучий вінок і в світлу пам'ять покійного засилаю $50.00 на журнал „Промінь".

Дружина Єлена Коваль, Келгарі

— — — — —

У п'яту річницю упокоєння (27 жовтня 1973 р.) незабутньої нашої дружини, матері, бабуні, бл. п. Павліни Світухи, як нев'янучий вінок на її могилу, складаю $10.00 на пресовий фонд „Променя".

І. Світуха, Оттава

— — —

На нев'янучий вінок у світлу пам'ять матерей-бабунь Павлини Левчук-Світухи і Єлисавети Михальчук складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Родина Михальчук, Оттава

— — —

У першу річницю смерти улюбленої і незабутньої дружини, матері і бабуні, бл. п. Павліни Мицак, яка відійшла у вічність 27 листопада 1977 р. в Едмонтоні, залишаючи нас у глибокому смутку, кладемо китицю квітів на її могилу та засилаємо $10.00 на „Промінь".

Муж Д. Мицак, син Йосип і дочка Марійка та внуки, Ґлендон, Ал-та.

Хай ні смерть, ні тортури, ні труд, ні недостаток не відводять вас від правди.

Любов, погода, ясність думки про щастя загалу, хай у душі нашій живуть, витають, хай ведуть нас до діла . . .

Світло правди здобуваймо, а через це Царство Боже тут, на землі, і для добра братів здобути нам треба.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК і ЧАЙ

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

Дня 27 серпня ц. р. відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана улаштував чай з нагоди 52 річниці відділу і відзначення членок за 25-літню працю у відділі.

Під час відкриття імпрези митр. прот. О. Хом'як провів молитву, привітав бувших голів та присутніх гостей. У своїм слові о. Хом'як підніс заслуги жіночого товариства, Союзу Українок взагалі як організації у її творчій праці, говорив про історію відділу ,яку видано друком, про українську родину та її завдання. Закликав до активної праці з молоддю. Час тяжкий і тому кожний має положити цеглолку в дальшу будову нашого громадського життя.

Голова ювілейного комітету пані Параня Сліпчук привітала присутніх та розказала про цвіт чорнобривців, та яке значення вони мають в українській традиції. Привіт відділові з нагоди роковин склали: голова Союзу Українок Канади пані Анастасія Радомська, д-р Левко Фарина голова СУС, п. Степан Масло, голова катедральної громади Св. Івана, пані Василина Бойко, голова Пров. управи на Альберту.

Катедральний хор відспівав дві пісні — „Вогник" — слова А. Малишки, лемківська пісня і „Зоре моя вечірняя" — сольо на бандуру — М. Крищук.

Слідувало відзначення членок, які працюють у відділі 25 років: Доцю Корпан — представила Ліліян Івасюк, Мирославу Фербей і Анастасію Кос — Єлисавета Прокіпчук, Вікторію Шевчук — Софія Василишин, Параню Саламандик і Катерину Самицю — Ольга Ганночко, Славку Купченко і Марію Зробик — Параня Сліпчук, Катерину Бойко (переходова) голова Союзу Анастасія Радомська.

Відзнаки і грамоти вручувала голова відділу пані Анна Томнюк. Подяку всім склала голова відділу пані Томнюк. Кінцеве слово виголосив о. Віктор Лакуста та провів молитву. На закінчення членки подали чай.

До комітету роковин відділу входили — П. Сліпчук, голова, Л. Івасюк, О. Ганночко, Є. Прокіпчук, М. Прокопів. Наливали чай — Д. Янда, С. Василишин, А. Токарик.

Ніна Вірстюк

Перший ряд зліва направо: М. Зробик (трохи втято), К. Самиця, П. Саламандик, Д. Корпан, П. Сліпчук; другий ряд: А. Кос, К. Бойко, М. Фербей, В. Шевчук, А. Томнюк, голова відділу, А. Радомська, крайова голова Союзу Українок.

В ПОСТІЙНІЙ ПРАЦІ ДЛЯ РІДНОЇ ГРОМАДИ

Культурна праця Відділу Комітету Українок Канади у Вінніпезі в рр. 1977 - 78

Завдяки співпраці всіх представниць українських жіночих організацій м. Вінніпеґу і головно здібній та рухливій голові пані С. Залозецькій, Відділу Комітету Українок Канади мав поважні успіхи та належно виконав пляни своєї річної праці, з яких варт згадати хоч головніші.

В липні 1977 р. під час свята „Домініон Дей", наш Відділ брав участь в етнічнім культурнім фестивалі.

В серпні того ж року в українському павільйоні „Київ" в час Фольклорами один вечір наш Відділ гостив відвідувачів українськими стравами, які приготовили членки нашого Відділу. У вересні 1977 р. під час Провінційної Конференції в справах культури, Комітет Українок Канади влаштував виставку українських вишивок і книжок та вислав двох делеґатів на наради. В лікарні Ст. Боніфас наш Відділ улаштував „Український День". В жовтні 1977 року Відділ зібрав і передав до центральної бібліотеки Вінніпеґу 100 українських і англійських книжок про Україну та влаштував в цій бібліотеці мистецьку виставку, яка тривала цілий місяць. В листопаді наш відділ зорганізував продаж печива в Поло Парку, яка пройшла з добрим матеріяльним успіхом. Так пройшло пів року і ми вступили в рік 1978. В січні, відзначаючи історичне 60-ліття Української Державности і Соборности, Комітет Українок Канади зорганізував у міській головній бібліотеці виставку книжок про визвольні змагання України та документів, грошей, марок і світлин того часу. В лютому 1978 р. наш Відділ мав традиційний „Річний чай" в залі УНО, пов'язавши його з виставкою картин, скульптури і кераміки. Чай пройшов з повним матеріяльним і моральним успіхом.

28 лютого 1978 наш Відділ улаштував „Свято Героїнь, б доброю мистецькою програмою та з участю молодечих організацій і з торжественним входом їх зі своїми прапорами на залю. Під час свята продавано книж-

ки про визвольні змагання, зокрема видання „Смолоскипу". Незабаром після цього в Інтернаціональному Центрі відбувся вечерок, де наш Відділ мав окремий столик з українським печивом та окрему виставку книжок і дитячих забавок. В березні цього року, під час великоднього сезону, Комітет Українок Канади влаштував виставку писанок і пасок у Музею Людини і Природи. В червні 1978 р. на закінчення річної праці відбулась товариська вечеря всіх членок Відділу в ресторані „Гольден".

В квітні 1978 відбулися Загальні Збори нашого Відділу в залі УНО. Збори відкрила голова С. Залозецька молитвою і проводила ними президія: А. Торб'як — голова і А. Шевель — секретарка. Почесними гістьми були на зборах голова Крайової Управи Комітету Українок Канади пані В. Бучинська і пані Барвінська. Протокол з минулих зборів відчитала секретарка М. Левицька, потім звітувала про діяльність Відділу пані М. Левицька, добр. А. Залещук, М. Чемерис, О. Бабух, Г. Онуфрійчук, Г. Кінаш, А. Гриценко, Я. Паламарчук, А. Воробець, К. Продун, А. Шевель, А. Каптій, А Зубата і голова С. Залозецька. Ревізійна Комісія, що перевірила всі касові книги та знайшла все без закиду, поставила внесок на уділення абсолюторії Управі і всі присутні його підтримали. З черги, на внесок пані С. Залозецької, ухвалено призначити стипендії для тих студентів і студенток, що мають найкращі оцінки з української мови, а також уділено певну суму на видання дитячої літератури. Після дискусії і на внесок голови Ном. Комісії добр. А. Залещук вибрано нову управу Комітету Українок Канади на рік 1978 - 79 у такому складі:

Голова С. Залозецька, перша заст. М. Левицька, друга заст. А. Торб'як, рек. секретарка М. Чемерис, україномовна секретарка А. Шевель і англомовна М. Качор, фінанс. секр. добр. А. Залещук, кореспондентки для української і англійської преси Г. Онуфрійчук і С. Бейзик, Вінніпезька Жін. Рада — О. Коваль, Клюб Добрих Сусідів — К. Продун, Гром. Комітет — Г. Кінаш і А. Гриценко, Культурно-осв. Комісія Я. Паламарчук, А. Назаревич і Г. Онуфрійчук, Імпрезова Комісія Н. Лехман, С. Гриців, С. Сеньків, С. Керелюк, А. Воробець і С. Петраш, архіварка А. Гриценко, зв'язкові А. Шкреметка і А. Воробець. Ревізійна Комісія Я. Клявс, А. Пастер і А. Зубата. Представниці до Відділу КУК Я. Паламарчук і А. Каптій.

На закінчення голова С. Залозецька подякувала всім і візвала їх до дальшої праці. Збори пройшли в дружній атмосфері і напевно за рік звіт з праці Відділу Комітету Українок Канади буде ще кращий.

Г. Онуфрійчук, прес. реф

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН
ФЛИН ФЛОН, МАН.

Пані Марії Мендро сповнилось 75 років. З тієї нагоди її дочка Розалія Малюта і невістка Параня улаштували в честь матері в церковній залі у Флин Флоні гостинне прийняття. Дочка Вікторія прибула на це родинне свято з Вінніпегу.

Шановна ювілятка належить до Союзу Українок Канади і має за собою 35-літню активну працю. Вона є основоположницею відділу ім. Доньки України в Роблині, Ман. і від тих початків, до часу виїзду до Флин Флону брала активну участь в екзекутивах і різних комітетах відділу і справах громади.

До часу організування відділу, багато праці посвятила для таких справ, як виготовлювання пачок для висилки за море українським воякам. На початку організування відділу і громади у Флин Флоні брала участь в організуванні Рідної Школи, навчала сумківців ручних робіт, писання писанок, печення пасок, вишивок і взагалі працювала для культ.-освітнього зросту і розвитку громади та нашої Української Православної Церкви.

Відділ Доньки України під час свого 25-го ювілею нагородив її грамотою за 25-літню працю відділу. Вона тепер є членкою відділу Доньки України у Флин Флоні.

Під час смачної перекуски родина і члени громади, членки відділу Союзу мали нагоду погоститись з пані Мендро у цей визначний день. Присутні побажали Ювілятці доброго здоров'я, веселости і відспівали „Многая літа".

Пані Мендро склала подяку за вшанування а дочкам за прийняття. І з нагоди цього пам'ятного дня склала $100.00 на Музейну Фундацію і $10.00 на „Промінь".

Приятелька

ПОТРІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ
ФЛИН ФЛОН, МАН.

Громада Св. Юрія У.П.Ц. в Флин Флон 15 жовтня відсвяткувала 25-літній ювілею будови церкви, 40-ліття заснування громади і 60-ліття У.П.Ц. в Канаді.

Свято розпочалося зранку Св. Літургією, після котрої був обід у гарно удекорованій церковній залі. По відкриттю програми вшановано однохвилинною мовчанкою померших членів громади і членок Союзу Українок.

Перша частина програми відносилась до ювілейного святкування Громади. Слідуюча частина програми була присвячена відділові Сюзу ім. Доньки України і вшанування та вручення грамот для трьох членок за їхню працю при Союзі.

Голова А. Тодощук представляла і вручувала грамоти Анні Олійник бувшій членці відділу Доньки України в Флин Флон через 36 літ, а тепер у Канорі, Саск.

Розалія Малюта — членка відділу Доньки України у Флин Флон за 33 роки активної діяльности і Павліна Клевчук — членка за 25 літ активної діяльности.

З нагоди ювілейного святкування відділ „Доньки України" пересилає $50.00 на пресовий фонд „Променя".

Розалія Малюта

45-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ У ВАНКУВЕРІ

В неділю 11-го червня 1978 р. відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки у Ванкувері відзначив 45-літній Ювілей свого існування.

Свято розпочалося Службою Божою в Соборі Пресвятої Трійці під час якої настоятель о. прот. П. Бублик відправив Молебень за здоров'я членок а також Панахиду за тих членок, які відійшли від нас у вічність. В коротких словах о. настоятель висловив признання всім членками відділу за їх довголітню та невтомну працю для добра організації, для добра українського народу та нашої рідної Церкви.

По закінченні Богослужения всі перейшли до авдиторії. Членки відділу на чолі з головою яка несла прапор відділу, під звуки „Гимну Союзу" (на піяна грала пані С. Стасюк) увійшли зорганізовано до авдиторії. Пані А. Мануша і Л. Митрук удекорували залю і сцену вишиваними рушниками, головний стіл застелений вишиваним обрусом, на столі свіжі квіти, колачі і ювілейний торт. Це все додавало ще більшої урочистости для цієї спеціяльної оказії.

Програмою Ювілейного Свята керувала уступивша голова відділу пані Н. Воробець.

По молитві і благословенні страв о. настоятелем голова Соборної Громади п. Ю. Трофаненко підніс тост за здоров'я всім членкам відділу, а потім відспівано їм многі літа. Голова відділу пані Л. Митрук привітала присутніх з нагоди ювілею, а членкам побажала багато здоров'я, витривалости і дальших успіхів у їх праці.

По обіді представлено гостей за головним столом, гостей-представниць з відділів Чиливек, Волей, Бернабі і Вікторії, гостей-представниць від інших українських організацій — ОУК, ЛУКЖ, а також представлено голів і почесних членок відділу ім. Лесі Українки. Привіт від Централі С.У.К. прочитала пані О. Гавришок, а від Провінційної Екзекутиви на Б. К. привітала голова пані М. Вакалюк.

В концертовій частині виступив жіночий хор відділу під керівництвом пані М. Вакалюк.

Дальше слідувало відзначення грамотами довголітніх членок відділу. Пані Н. Воробець коротко представила кожну членку, голова Пров. Екзекутиви вручала грамоти, а голова відділу удекоровувала їх корсажами.

Слідуючі членки були відзначені за 25-ліття приналежности до Союзу Українок — пані Л. Маскаль, п-і К. Бабійчук, п-і С. Здебяк. За 50-ліття приналежности до Союзу була відзначена пані А. Середа.

Головну доповідь з нагоди цього свята виголосила культ-освітня реф. відділу добр. К. Бублик. Доповідь на тему „Досягнення і завдання Союзу" була добре опрацьована і своїм змістом увела присутніх своїми думками у минуле, а також дала нагоду застановитися над будучим нашого відділу і нашої цілої організації.

На закінчення голова відділу пані Л. Митрук зложила щиру подяку організаторам і учасникам цього свята і попросила всіх лишитися на чай, на якому угощали всіх ювілейним тортом.

Олена Дзюбенко

ДОНВЕЛ, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 30 листопада 1977 р. у Народнім Домі, сім членок було присутніх.

Знимка з 45-літнього Ювілею відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері. Перший ряд сидять зліва направо: Л. Маскаль, К. Бабійчук, С. Здебяк — відзначені грамотою 25-ліття, А. Середа — відзначена грамотою 50-ліття, Н. Воробець — уступивша голова, добр. К. Бублик — культ.-освітня референтка, Л. Митрук — голова відділу, М. Вакалюк — голова Пров. Екзекутиви на Б. К., Є Чуйко — заступниця голови відділу, О. Гавришок — рек. секретарка, Н. Трофаненко — касирка, О. Дзюбенко — кореспондентка.

Збори відкрила голова Лилія Петрів, молитвою і хвилиною мовчанки у пошану відійшовших у вічність членок.

Слідували звіти заряду і контрольної комісії яка потвердила фінансовий звіт.

Голова у своїм слові склала сердечну подяку за щиру кооперацію і співпрацю тепер, коли нас є таке мале число, праця стає усе тяжчою, однак усі членки сповняють своє завдання щиро і в єдности.

Діяльність відділу: впродовж року відбулося 10 місячних зборів і два засідання заряду. На зборах читаємо обіжники і всю кореспонденцію від Централі, а також цікаві статті з „Променя" і дискутуємо над прочитаним.

Улаштовано спільну вечерю Новорічну і видали перекуски. Тов. жертвує на такі цілі: Над. Дім, церкву, Інститут Петра Могили, Музей і на добродійні канадійські організації, Червоний Хрест, на калік та інші.

Цього року у касі осталось $1,309.06.

Заряд на 1978 рік: почесна голова — Олександра Розновська, голова — Лелія Петрів, заступниця голови — Антонія Копельчук, рекорд. і фінанс. секретарка — Петруня Процишин, касирка — Анна Маковська. Контрольна комісія — Стефанія Шаковська і Антонія Копельчук. Освітний і програмовий комітет — Анна Маковська, Софія Маленович і Гелена Симбаліста. Господині — Антонія Копельчук, Софія Маленович, Галина Симбаліста і Ірина Кідрат. Комітет відвідування хворих — Стефанія Шаковська і Петруня Процишин.

Наш відділ вітає ново-вибрану управу на Саскачеван. Редакції „Променя" бажаємо кріпкого здоров'я і найкращого успіху на майбутнє.

Боже щасти!

Петруня Процишин, рек. секр.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. ПЧІЛКИ

Річні збори жіночого т-ва відбулися 27 листопада 1977 р., докінчено 22 січня 1978 р. З тої причини, що було трудно вибрати нову управу. Присутніх членок було 23. Предсідницею зборів була голова пані Катерина Друль. Вона попросила п-і Савелю Лазарович відкрити збори молитвою.

Привітавши присутніх вона зложила членкам сердечну подяку за успішний рік, завдяки їх жертвенній праці, і покликала секретарку Марію Сохацьку до прочитання протоколу з минулих річних зборів і подати звіт цілорічної діяльности. Звіти різних комітетів виявили велику працю т-ва.

Діяльність за 1977 р. Впродовж року відбулось 7 місячних зборів і 4 засідань заряду. На зборах завжди були читані обіжники і кореспонденція. Заходом культурно-освітньої референтури відзначено свято Лесі Українки і героїнь О. Теліги і О. Басарабової та інших, де було читано реферати; заряджено чай а прихід призначено на журнал „Промінь".

Відбулися вечірки писання писанок для молодших якими зайнялися пані: Марвія Саранчук, Михайлина Войтюк і Савеля Лазарович. Членки брали участь у святкуванню 50-ліття відділу Л. Українки у Редфілд - Рішард і спільно з ними відзначили членок: Василину Никіфорук, Параску Котик, Йоанну Дмитрук і Катерину Маліцьку, за їх 50-ліття приналежности до С.У.К. Тов. опікується Рідною школою в якій навчали добр. Ю. Стеценко і Ольга Никифорук з Редфілд - Рішард. Членки разом з членами ходили колядувати для церковної громади, і беруть участь в церковному хорі.

Велике число наших членкинь передплачують „Промінь". Пані К. Маліцька, М. Гарасимів і М. Сохацька були нашими делегатками на Ювілейнім з'їзді в Саскатуні. Пані: О. Ружецька, С. Лазарович були делегатками на Провінційнім з'їзді на котрім наш відділ одержав табличку 1-шої нагороди за найкращу виставку українських вишивок від Провінційної екзекутиви С.У.К. на Саскачеван. Відвідали Старших громадян в Ривер Гайтс Лодж і подали їм, членками приготовану перекуску і пізніше занялися весняним чаєм для них. Добродійний комітет висилав квіти і карточки побажань та співчуття, а членки відвідували хворих в лікарнях і в час Великодніх свят доручували пацієнтам свячене. Членки перевели збірку на поборювання рака, і в день коли відбувався „Блад донор клиник" для Червоного Хреста членки подали каву.

Продовж року продано велику скількість другого видання Куховарських книжок, набуто прапор (дарунок п-і Гаргари) і книжку „Видатні жінки України" — гарний додаток до нашої бібліотеки в котрій маємо добрий склад книжок.

Відділ улаштував такі піпдприємства: Великодний чай і випродаж домашнього печева і писанок. Під час цеї імпрези влаштовуємо мистецьку виставу. Разом з церковною громадою приготовили бенкет, видали 3 весільних прийнять, і 1 похоронну перекуску, храмовий обід, печево, пущення і осінній базар. Членки сходяться раз у рік почистити церкву і залю, а наше сестрицтво впродовж року у зразковій чистоті утримує церкву.

Пані Марія Бендас впродовж багато років дописує про нашу діяльність до льокальної преси і решта комітети щиро і совісно виповняють свої обов'язки.

Фінансовий звіт здала пані Савеля Лазарович: з року 1976 осталось в касі — $8,561.31, прихід у 1977 році — $7,118.17, розхід у 1977 році — $2,661.55, в касі осталось $13,016.93.

За рік жертвували на такі цілі: на церкву $646.00, Музей Союзу $510.00, СУМК $30.00, „Промінь" $59.25, Рідну школу $156.00, Зелений Гай $100.00, Музейне членство $75.00, на організаційний фонд $120.00.

Заряд на 1978 рік: уступивша голова — Катерина Друль, голова — Ольга Ружецька, 1-ша заст. голови — Марія Гарасимів, 2-га заст. голови — Тетяна Левчук, сектретарка — Марія Сохацька, заст. секр. — Анна Іванчук, 2-га заст. секр. — Марія Саранчук, касирка — Савеля Лазарович, бібліотекарка — добр. Ю. Стеценко, референтка „Променя" — Савеля Харко, культурно-освітня референтка — Савеля Лазарович, кореспондентка до льокальної преси — Марія Бендас.

Комітет Музейної Фундації — Марія Сохацька і Марія Гарасимів. Комітет печива: Тетяна Савчук, Павліна Лютек, Анеля Багрій, Савеля Ткачук. Комітет мистецтва: Кароля Білик, Марія Гарасимів, Марія Пресецька, Ґеня Саранчук. Добродійний комітет: Ґеня Галевич. Архіви — Анна Гарбуз, Кароля Білик. Комітет Рідної школи: Ґеня Порохнява, добр. Ю. Стеценко. До контрольної комісії увійшли: Михайлина Войтюк, Марія Саранчук.

Марія Сохацька, секр.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ МАРІЇ СИРИДЮК

В роковини упокоєння бл. п. Марії Сиридюк дня 17 жовтня 1978 р., в церкві Зіслання Св. Духа в Режайні на бажання родини покійної о. М. Олесюк відправив заупокійну Службу Божу.

По Службі Божій і Парастасі відбувся обід в Українському Народнім Домі при вулиці 1718 Квебек. Цей обід приготовило жіноче товариство, відділ Союзу ім. Доньки України.

На ці жалібні поминки приїхала дочка Анна Якимишин з Торонта, дочка Адна Сиридюк з Ваділа, Саск. і внука Оля Дверничук з Саскатуну. По обіді висловлювали співчуття родині особливо чоловікові І Сиридюкові та промовляли про покійну: п. Іван Зенчишин від старших громадян, згадуючи, що ще того самого дня на сходинах пок. Марія була весела, говорила і заохочувала, щоб ми сходилися, любилися поки живемо. І це були її останні слова, бо того самого дня вона упокоїлася.

По цім промовляв о. Олесюк, який склав подяку всім присутнім, що прийшли вшанувати пам'ять покійної Марії.

На закінчення промовляла дочка Адна Сиридюк, яка подякувала жіночому товариству та всім, які прибули на цю річницю.

Спи спокійно дорога дружино, найдорожча мамо, бабуню і прабабуню. Ти любила все своє рідне, була членкою своєї Церкви, належала до жіночого товариства, любила читати рідну пресу, була шанована і люблена серед свого гурта і рідні.

У світлу пам'ять покійної Марії Сиридюк, родина складає $30.00 на пресфонд журнала „Промінь".

Родина покійної

БЛ. П. МАРІЯ СТЕПОВА

Минуло вже десять років, як відійшла у Вічність бл. п. Марія Степова, активна в минулому в жін. товаристві ім. Лесі Українки, відділ С.У.К. у Монтреалі при громаді Св. Покрови. Діяльна у багатьох ділянках церковного, громадського життя, як кореспондентка Товариства, керівничка бібліотеки, упорядниця архіву Жін. товариства, дописувачка до багатьох журналів і часописів, доповідачка і т .д.

Навіть і тоді, коли була невилічимо хвора, завжди була на своїому посту, аж до останньої хвинлии свого життя. Всі її шанували, й цінили за працю і за милий характер та інтелігенцію.

А. С.

Вишивка. Волинь XIX стол. До статті на стор. 10.

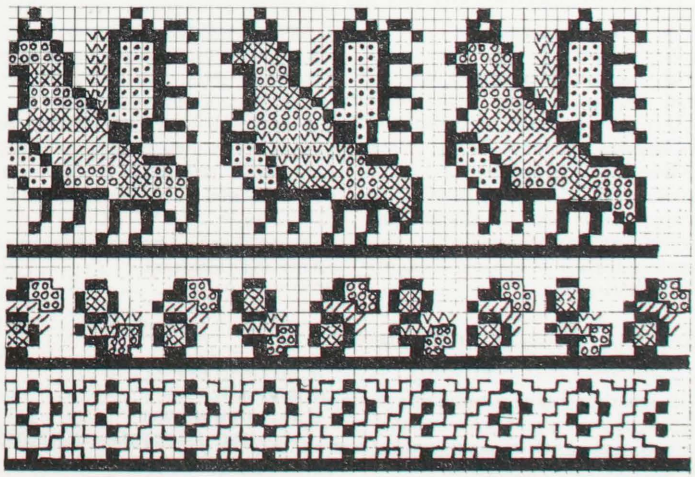

Взори вишивок на Буковині, повіт Чернівці, село Магала.

Взір — так званий „Качки" виконаний хрестиком і кораликами:

■ чорна нитка
oo помаранчева нитка
XX червона нитка
/// сині коралики
VVV зелені коралики
• • • жовті коралики

Взірець нижче „Качок" вроді мережки, вишитий червоною ниткою хрестиками і стебнівкою.

Музей Союзу Українок Канади
Східня Філія, Торонто

Довкола дому

Стефанія Кульба

КУТЯ (KUTIA)

1 горнятко пшениці
1 горнятко маку
1 горнятко меду
2 кварти води
Покраяних оріхів — як хто любить

Сполоскати пшеницю зимною водою аж сплине вся луска. Намочити, залишити на ніч. На другий день відлити воду — сполоскати. Залити холодною водою і варити під покришкою на легкому вогні 3 — 4 години; доливати водою як вариться. Прохолодити.

Спарити мак. Сполоскати, відляти воду і змолоти. Вимішати разом з пшеницею, додати меду до смаку. Кутя повинна бути злегка густа. Подавати.

— — —

УЗВАР (COMPOTE)

1 ф. сушених сливок
½ ф. сушених персиків
½ ф. сушених абрикосів
½ ф. сушених грушок
5 - 6 горняток води
⅔ горнятка цукру
1 цитрина — порізана

Намочити овочі, лишити щоб перестояли через ніч. На другий день додати решту складників і під покришкою варити 45 хвилин. Вложити до холодільника.

— — —

ПЕЧЕНА РИБА З СОУСОМ (BAKE FISH CREOLE)

2 ф. свіжої або мороженої риби (філети)
2 ложки цибулі — тонко покраяної
2 ложки зеленої паприки — посіченої
2 ложки посічених печериць
1 горнятко з бляшанки помідорів
2 ложечки соку з цитрини
Дрібку гірчиці (муштарди)
Дрібку ореґану
Дрібку перцю
1 ложечка соли
Рибу покроїти в кусні і виложити до огнетривалої посудини. Осібно зварити смак з решту складників — мішаючи час від часу — около 10 хвилин. Залляти рибу; дати до печі на 450° і пекти 20 хвилин.

— — —

КРУХКІ ТІСТЕЧКА З СИРА (CREAM CHEESE COOKIES)

½ ф. несоленого масла
½ ф. сира „крім чіз"
1 жовток
2 горнятка муки
2 ложечки порошку до печива

Вбити масло з сиром і додати до того решту складників. Вимішати добре руками аж тісто сформується у круглу кулю. Поділити тісто на 3 частини, щоб їх можна розтачати. Накрити тісто і вставити на ніч до холодільника.

Наступного дня: Посипати стільницю мукою і розтачати частину тіста ⅛ інча завгрубшки, вживаючи рук якнайменше, вирізувати склянкою чи форемками тіста. Частини тіста весь час держати в холодільнику.

Білки вбити на тугий шум. Наложити на тісто шум та посипати зверху цукром. Класти на лист і пекти у вигрітій печі на 350° впродовж 10 - 12 хвилин.

Вислід: Около 4 тузини тістечок залежно від величини.

— — —

ПУДІНҐ

¼ горнятка масла
¼ горнятка муки
1 горнятко молока
1 горнятко кукурудзяного сиропу — Corn Syrup
¼ горнятка бренді або рому

Ростопити масло, всипати муку і смажити яких 2 хвилини. Влити холодного молока; мішати і варити на малому вогні доки не згусне і дістане суцільний вигляд. Тоді помалу влити і мішаючи кукурудзяного сиропу. Накінець влити бренді, подавати гарячим.

ПАМПУШКИ З КУКУРУДЗИ (CHEDDAR - CORN FRITTERS)

1 - ¼ горнятка муки
1 ложечка порошку до печива
1 ложечка соли
1 горнятко (4 унц.) тертого сира, цедар — гострий
½ горнятка молока
1 яйце — вбити
2 ложки маргарини — розтопленої
1 (12 унц.) бляшанка кукурудзи зерно в цілости відціженої
товщ до смаження

Сполучити сухі складники; вимішати разом з сиром. Додати молоко, яйце, маргарину; вимішати. Додати кукурудзу все добре сполучити. Розігріти товщ як на пампушки до 375о. Набирати ложкою і кидати на гарячий товщ; смажити до золотого кольору біля 3 — 4 хвилин. Складати на паперові рушники. Подавати гаряче.

ORANGE RUM CAKE

1 cup butter or margarine
2 cups sugar
Grated rind of 2 large oranges and 1 lemon
2 eggs
2½ cups sifted all-purpose flour
2 tblsp. baking powder
1 tsp. soda
½ tsp. salt
1 cup buttermilk
1 cup walnuts, finely chopped
juice of 2 large oranges
juice of 1 large lemon
2 tblsp. rum

Beat butter in a large bowl until fluffy. Gradually add 1 cup sugar and beat after each addition until fluffy. Add grated orange and lemon rind. Add eggs, one at a time, beating after each addition until very light. Sift flour, baking powder, soda, and salt and add to butter mixture, alternately with the buttermik, in small amounts, beating after each ad-

dition until smooth. Fold in the walnuts and pour batter into greased — (use butter) — 9 or 10 inch tube pan. Bake at 350° for 1 hour or until done. Cake is done when it shrinks from sides of pan and surface springs back when pressed lightly with finger.

Strain juice from oranges and lemon into saucepan. Add the remaining cup of sugar and rum. When cake is done, remove from oven. Bring mixture in saucepan to boil; pour slowly over cake in pan. If cake does not absorb all of mixture as it is poured, reserve remainder; spoon on later. Let cake stand a day or two before serving.

Garnish with whole walnuts and orange slices.

ЗМІСТ XIX РІЧНИКА

Для дітей

	ч. стор.
Олександер Олесь — Ялинка	1—12
М. Даркович — Малі дячі	1—12
Леонід Глібов — Зимова пісенька	2—19
Вадим Крищенко — Дударик	2—19
Іван Франко — Лисичка і журавель	2—19
Тарас Шевченко — Червона Калина	3—23
Оксана Іваненко — Маленьким про великого Тараса	3—23
Г. Бойко — Сніжинки	3—23
К. Перелісна — Христос Воскрес	4—21
Ікер — Писанка для Оленки	4—21
Микола Погідний — Золотий волосок і сині очка	5—17
Ніна Мудрик-Мриц — Пісенька	5—17
Марійка Підгірянка — Безкінечні казочки	6—21
С. М. Д. — Шануйте рідну мову	6—21
Євген Гуцало — Волошкові лелеки	6—21
Народня казка — Добра мишка	7—21
— Ковзанка для Бобренят	8—21
Марійка Підгірянка — Білчині горішки	9—21
М. Погідний Угорчак — Муха Зовуха і павучок Нуко	9—21
Курчатко	9—21
Леонід Глібов — Бачить-не бачить	10—18
Т. Волгіна — Материнська наука	10—18
Б. Єрухимович — Півники	10—18
Наталя Забіла — Казка про веселих пустунів	11—21
М. Підгірянка — Голосні звуки	12—29
Н. Забіла — Ведмедикова хатка	12—20
В. Бережний — Дядечко Цок	12—20

Есеї, нариси, рецензії

О. Ольжич — У Святий Вечір	1— 3
С. Сенишин — Різдвяні звичаї в родині	1— 4
И. Павельчак — Краса лемківської землі в Різдвяну пору	1— 5
Катра Чагар — Бог Предвічний народився	1— 7
Т. Горохович — Особливости драм „Талан" М. Старицького і „Блакитна троянда" Л. Українки	2— 6
П. Савчук — Безсмертя „Кобзаря"	3— 1
Т. Горохович — Особливости драм...	3— 5
Т. Горохович — Особливости драм...	4— 3
Н. Н. — Кольори	4—15
Т. Горохович — Олександер Довженко	5— 3
Т. Горохович — Життя і творчість Максима Рильського	6— 6
Т. Горохович — Микола Куліш	8— 4
О. Бердник — До матерів усього світу	9— 3
Т. Горохович — Микола Хвильовий	9— 3
Т. Горохович — Микола Зеров	10— 5
Наталя Кібець — Чарівниця співу	10— 7
Т. Горохович — Олександер Кандиба-Олесь	11— 3
Н. Кібець — Чарівниця співу	11— 5

English section

V. N. Marchuk — Enough of Lifetime Left For Happiness	1—15
Percival Cundy Th. D. — Lesya Ukrainka	2—15
Minnister Points out Human Rights Abusses in Soviet Union	2—18
Percival Cundy Th. D. — Lesya Ukrainka	3—11
The 60th Anniversary of the Proclamation of the Ukrainian Republic 1918 — 1978	4—19
Dorren Keir — Our Beam — How Far Reaching	4—20
Anna Balan — A History of: Amateur Theatre at the Ukr. Peoples Home in Toronto	5—15
Natalia Aponiuk — Looking for Roots in Two Hills, Alberta	6—15
Ethnic Media Conference held in Ottawa	6—16
Dot From — Ukrainian Embroideries Date to Ancient Times	7—15
Halyna Melnyk — National Council of Womens of Canada	9—18
Anna Balan — Luba Goy	9—19
Borys Kamynetsky	10—13
Noble Institute	10—14
Please Hear what I am not Saying	10—15
Anna Balan — Elsie Sawchuk	11—15
M. V. Steen — A Remarkable Canadian Newspaper Women	11—16
Ivan Harmata — Racist overtones	11—17
M. Ewanchuk — Praises Book on Ukrainian Canadian	11—17
Lidia Paush-Kasianchuk — Sous and Young women	12—12
Em. Ostapchuk — Our Youth — The Promise of Tomorrow	12—15

З біографічних відмічень

Олена Теліга	2— 4
С. П. — Ганка Романчич-Ковальчук	2—11
Н. К. — Стефанія Пауш	2—12
Д-р Наталя Апонюк професором Манітобського Університету	3— 8
Українці в Оттаві нагороджені срібною медалею	3—15
Павля Данильчук — голова Пров. Екзекутиви у Саскачевані	3—21
П. — Про Наталю Кравець	4— 7
Ірина Мотря Івахів одержала стипендію В. Доброліжа	4— 7
Василина Бойко — голова Пров. Екзекутиви в Альберті	4—15
Пам'яті трьох Союзанок — Анастасія Мисак,	

Леонія Слюзар, Анастасія Сарчук ..... 5— 8
С. Друль — Про Олену Пчілку ..... 6— 4
Линда Лазарович нагороджена медалею ..... 6— 5
Осяги Доні Байдак ..... 6— 9
Наталя Кібець — про Соломію Крушельницьку .... 10— 7
А. Т. — Пошана і подяка — про Олю Гамару ..... 10—11
Наталя Кібець — про Соломію Крушельницьку .... 11— 5
П. — Нова професійна сила — Леся Рута Бойчук .... 11— 7
М. Савка — Роксоляна ..... 12— 8
М. Губка — Про В. і А. Пилипчук ..... 12— 7

З жіночого руху

Комісія Статусу Жінки закінчила наради ..... 8— 3
С. Б. — 25 Крайова конференція ОУК ..... 8—17
З. Мірна — Жінка в Українській Центральній Раді 9— 5
Назначено двох жінок до Сенату ..... 11— 6

Музей Союзу Українок і народне мистецтво

Східня Філія — Взір вишивки ..... 1—20
М. Ткачук — До всіх членів ..... 2—20
Пожертви на будову музею ..... 2—20
Східня Філія — Українська вишивка ..... 2—31
Музейні вісті ..... 3—18
Східня Філія — Українська вишивка ..... 3—14
Музейні вісті ..... 4—18
Східня Філія — Українська вишивка ..... 4—22
Музейні вісті ..... 5—18
Музейні вісті ..... 6—18
Східня Філія — Українська виишвка ..... 6—29
Музейні вісті ..... 7—18
П. Полочко — Плахтове мистецтво ..... 7—18
Східня Філія — Буковинська вишивка ..... 7—31
Музейні вісті ..... 9—10
Анна Троян — Успіхи Східньої Філії ..... 9—10
Східня Філія — Українська вишивка ..... 9—30
Музейні вісті ..... 10—10
Л. Кут — Подяка ..... 10—12
Східня Філія — Українська вишивка ..... 11—23
Східня Філія — Українська вишивка ..... 12—29
Музейні вісті ..... 11—10
Східня Філія — Українська вишивка ..... 10—23
Музейні вісті ..... 11—10
Східня Філія — Українська вишивка ..... 11—20
Б. Андрейчин — Народні промисли Волині ..... 12—10
Музейні вісті ..... 12—18

Новелі, спогади, оповідання

П. С. П. — На біль душі ..... 2—13
О. Ярицький — На Тарасовій могилі ..... 3— 9
Ю. Шкрумеляк — Чудо в Єрусалимі ..... 4— 1
Ярина Зоряна — Рідна Церква в тіні лип ..... 4— 2
О. Грицай — Христос Воскрес ..... 4— 8
Л. Р-ва — Розвели ..... 5—10
Джон Г. Мекс — Сліпі ..... 6— 7
Ірина Шох — У жахливу річницю ..... 8— 8
Джон Г. Меке — Прощання ..... 8—11
Н. Л. М. — Діти ..... 8—10
А. Масло — Про Різдвяну несподіванку ..... 12— 5

Організаційно-ідеологічні і суспільно-громадські

Цьогорічне Свято державности ..... 1— 1
Величавий успіх ювілейного з'їзду ..... 1— 8
Л. Слюзар — Лист подяки ..... 1—10
Весняний чай ..... 2— 1
Роковини 60-ліття великої Української Революції 2— 2
Звіт ювіл. з'їзду ..... 2— 9
КУК — Звернення ..... 3— 4
Міністерство Багатокультурности — Багатокультуралізм ..... 3—16
СКВУ — В справі III Конгресу СКВУ ..... 3—10
Міністр. Багатокультурности — Щоб забезпечити єдність Канади ..... 4—12
СКВУ — Звернення ..... 5— 2
Маніфест Українського Правозахисного Руху ..... 5— 6
З приводу одної громадської наради ..... 6— 1
Ф. С. Майнор — Походження слова „етнічний" .... 6— 2
На новому етапі ..... 9— 1
Міністерство імміграції — Канадський імміграційний закон змінився ..... 9—16
Заклик Комісії Прав Людини СКВУ ..... 9— 2
М. Фотій — Слово на день членства ..... 9—14
Комунікат Президії Секретаріяту СКВУ ..... 10— 2
К. Лабюк — Заклик до членства Союзу ..... 10— 6
Міністерство Багатокультурности — Гордість без упереджень ..... ????
Міністерство імміграції — Скажіть їм про новий канадський закон ..... 10—22
Прес-Комунікат СКВУ ..... 11— 1
— Засумуй трембіто ..... 12— 1
— Наш журнал і ми ..... 12— 2

Освіта, виховання

О. Л. Про нас і про дітей ..... 1— 6
О. Лукомська — Напрямні рідношкілля ..... 7— 6
Б. Чорнобай — Сучасна доба і занепад культури .... —12
Г. Матвіїв — Книжка — неоцінений скарб для кожної людини ..... 10— 1
Л. Полович — Слово рідне, мово рідна ..... 12— 3

Поезії, вірші

Ол. Неприцький-Грановський — Христос Родився 1— 1
М. Щербак — У Святий Вечір ..... 1— 1
Стара коляда ..... 1— 2
Микола Битинський ..... 1— 4
Віншування по коляді ..... 1— 9
М. І. Мандрика — Леся Українка ..... 2— 1
М. І. Мандрика — Воскресення ..... 2— 3
Алла Коссовська — У Великодню ніч ..... 4— 1
Вербовая дощечка — Гагілка ..... 4—10
Н. Кібець — Всім матерям присвячую ..... 5— 1
М. Підгірянка — Червоні коралі ..... 5— 1
Ніна Кузьменко — Волошки ..... 9— 2
Богдан Ігор Антонич — Заповіт Листопаду ..... 11— 1
Галя Мазуренко — Початок історії ..... 12— 1

Репортажі, вісті, рецензії

Леся Храплива-Щур — „Гоца-Драла" ..... 1—14
Леся Храплива-Щур — Під увагу різдвяним янголам

та їх помічникам ... 3— 5
М. Нема — Харитативно-суспільна праця ... 2—14
Ярина Зоряна — Дивзілля у серцях ... 3—10
Книжки більше на 20 мовах ... 3—33
Г. Михальчук — Діти вітають королеву Єлисавету ... 3—15
Н. К. — З конференції редакторів етнічної преси в Оттаві ... 5— 5
Л. Храплива-Щур — Що розказували нам колись бабусі ... 6— 8
Г. Михальчук — Виставка рушників і тканин ... 6—10
Г. Мельник — Ділимось культурною спадщиною ... 8—14
Ю. Ковар — Канадська льотерійна гра ... 10— 4
Лука Луців — Про нову книжку І. Боднарчука „Замрячений світ" ... 11—20
— О. Керч і В. Куліш гістьми українців у Вінніпеґу ... 12— 4
А. Міненко — Весілля Орисі і Мирона Тарасюків 12—22
Ю. Стойко — Жіноча Рада у Виндзорі вшанувала українок ... 12—23
Квіти незабутнім — 1—17, 2—21, 8—28, 29, 4—23, 5—20, 6—19, 7—20, 9—22, 10—23, 11—18, 12—24

З діяльности Провінційних Екзекутив

Провінційний З'їзд Союзу Українок в Саскачевані 3—19
Звіт Пров. З'їзду Союзу Українок в Альберті ... 4—14
Семінар Союзу Українок в Манітобі ... 5—13
Про Альбом Українських буковинських взорів — Східня Пров. Екзекутива ... 10— 1
Повідомлення про Пров. З'їзд в Манітобі і виставa 11—20
Весняний чай Провінц. Екзекутиви Альберти ... 9—25
Ухвали Пров. З'їзду в Манітобі ... 12—21

З домашньої економіки

Стефанія Кульба

Різдвяні приписи ... 1—32, Довкола дому — 2—32,
Великодні приписи — інші приписи: 4—32, 5—32, 6—32, 7—32, 9—33, 10—32, 11—32, 12—30
Дещо про сон ... 6—17
А. Качор — Що треба знати про кредит або позички ... 6—11
С. Кульба — Робіть інвентар ... 7—33
С. Кульба — Дешевий спосіб переїхати американське мито ... 9—32
С. К. — Як маються Ваші ноги ... 10—33
Кімнатні рослини ... 11— 9
Медові ліки ... 11—14
С. Кульба — Роз'ясніть себе усмішкою ... 11—13

З діяльности відділів

Альберта

Едмонтон — Відділ при Катедрі Св. Івана ... 2—24, 7—22, 11—22, 12—25
Смокі Лейк — Відділ ім. О. Кобилянської ... 4—29
Ту Гилс — Відділ ім. Л. Українки ... 4—29, 9—24, 10—25
Радвей — Відділ ім. Л. Українки ... 5—30, 9—25
Едмонтон — Відділ ім. Кн. Ольги ... 9—28

Бритиш Колюмбія

Келовна — Відділ ім. Савелі Стечишин ... 4—28, 6—23, 7—29
Вікторія — Відділ ім. Доньки України ... 4—30
Втрнон — Відділ ім. Л. Українки ... 5—23, 7—24, 10—29
Ванкувер — Відділ ім. Л. Українки — 5—24, 6—26, 12—27
Волей-Сурей — Відділ ім. О. Кобилянської ... 7—24, 9—31

Квебек

Монтреал — Відділ Доньки України ... 5—24, 6—26, 9—24

Манітоба

Флин Флон — Відділ Доньки України ... 3—25, 12—26
Росборн — Відділ ім. Л. Українки ... 4—31
Етелберт — Відділ ім. Кн. Ольги ... 3—25, 10—30
Мензі — Відділ ім. Л. Українки ... 5—29
Роблин — Відділ Доньки України ... 5—30
Вінніпеґ — Відділ ім. Л. Українки ... 6—23, 9—24, 11—27
Овкборн — Відділ ім. Л. Українки ... 9—30
Давфин — Відділ ім. Л. Українки ... 10—28
Вінніпеґ — Відділ ім. Кн. Ольги ... 11—28

Онтаріо

Виндзор — Відділ ім. Л. Українки ... 1—19, 2—25, 11—26
Ґрімзбі — Відділ ім. Кн. Ольги ... 2—23, 11—26, 11—29
Торонто — Відділ ім. Кн. Ольги ... 2—28, 5—22, 9—28
Оттава — Відділ ім. Л. Українки ... 3—24, 6—25, 11—25
Гамільтон — Відділ ім. Л. Українки ... 2—26, 3—27, 5—23, 7—24
Скарборо — Відділ св. Анни ... 6—25, 10—30
Лондон — Відділ ім. Кн. Ольги ... 7—25, 7—30
Форт Френсес — Відділ ім. Л. Українки ...?—29
Ошава — Відділ ім. Барвінок ... 7—23, 9—23
Брентфорд — Відділ ім. Л. Українки ... 11—25

Саскачеван

Йорктон — Відділ ім. О. Пчілки ... 2—22, 3—26, 6—22, 7—22
Ейлишем - Кадет — Відділ ім. О. Пчілки ... 2—24, 9—28
Редфілд — Відділ ім. Л. Українки ... 2—25, 5—29
Фовм Лейк — Відділ ім. Л. Українки ... 3—26
Саскатун — СУМК ... 4—27
Мазепа — Відділ ім. О. Кобилянської ... 4—29
Бюкенон — Відділ ім. Л. Українки ... 4—30
Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської ... 5—26, 6—28
Реджайна — Відділ Доньки України ... 5—28
Принц Алберт — Відділ ім. Кн. Ольги ... 5—29
Ґронлід — Відділ ім. Кн. Ольги ... 5—30
Ґлеслин — Відділ ім. Ольги Басарабової ... 5—31
Норт Бетлфорд — Відділ ім. О. Пчілки ... 6—22, 12—28
Блейн Лейк - Кридор — Відділ ім. Хариті Кононенко ... 6—27
Шіго — Відділ ім. О. Кобилянської ... 6—27
Кіндерслей - Ітонія — Відділ ім. Л. Українки ... 6—29
Годсон Бей — Відділ ім. О. Кобилянської ... 6—29, 9—26
Кемсак — Відділ ім. С. Русової ... 7—23, 10—29
Стінен — Відділ ім. Кн. Ольги ... 7—28
Гефорд — Відділ ім. О. Басарабової ... 7—31
Мелфорт — Відділ ім. Л. Українки ... 9—29, 10—28
Витків — Відділ ім. О. Кобилянської ... 9—29
Нипавин — Відділ ім. О. Басарабової ... 10—27
Айтуна — Відділ ім. Кн. Ольги ... 10—27
Бруксбі — Відділ ім. Кн. Ярославни ... 10—31
Ст. Джулієн — Відділ ім. Л. Українки ... 10—31

ISSN 0380-2140

P P-15 OCT 78
HAWRYSH MRS KATE
502-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2